

İSLÂM'I DOĞRU ANLAMAK

Güzide Filiz TUZCU

(08.08.2018 günü www.ahmetsaltik.net adresli web sitesinde pdf olarak tam metin yayınlanmıştır.)

GİRİŞ

İslâm Dini, Yüce Allah¹ tarafından peygamber seçilen Hz. Muhammed aracılığıyla ve bu dininin tek ve yegane kaynağı olan KURAN ile insanlık âlemine tebliğ edileli 1400 yıl olmuştur; Türklerin İslâm Dinini kabul etmeleri ve özümsemelerinin üzerinden ise yaklaşık 1000 küsur yıl geçmiştir! Evet yaklaşık “1000 küsur yıldır” genel olarak Türkler Müslüman’dır, hatta Türkler Müslüman olmakla kalmamışlar, İslâm’ı en doğru şekilde anlayan – temsil eden ve İslâm uğruna Hıristiyan haçlı ordularına karşı cesurca savaşarak, İslâm Dininin korunmasına – yayılmasına ve devamına büyük katkılar sağlayan kahraman bir millet olarak da tarihi kayıtlara geçmişlerdir.² Söz konusu bu süre, aslında oldukça uzun bir süredir ve bunca zaman zarfında Müslüman Türklerin Kuran’da belirtilen - İslâm’ın kalbi - özü olan “Müslüman

¹ Bazı Arap severlerin, ya da Arap emperyalistlerinin iddia ettikleri gibi “Allah Adı”, kesinlikle ve kesinlikle Arapça değildir. Allah adı, Yüce Allah ile ilgili tüm kutsal sıfatları içinde barındıran, özel - orijinal ve eşsiz bir addir (örnekler; Rahman - herkese merhamet eden, acıyan – şefkat gösteren, Rahim – Koruyan, kollayan, merhametini esirgemeyen, Melik – Bütün kâinatın mutlak ve gerçek sahibi, Hâlik – Her şeyi yoktan var eden, Kahhâr – Her şeye, her istediğini yapacak güce sahip olan, kudreti yeten, Rezzâk – Rızıkları yaratan ve kullarına bahşeden vs...) Tek Olan Yaratıcı, bizzat Kendisine “ALLAH” adını vermiştir.

² Türklerin, İslâm hususunda yaptıkları fedakârca hizmetleri ve sağladıkları önemli katkıları en net ve adaletli bir şekilde anlatan kişi - ünlü Tunuslu İslâm Bilgini – İslâm Hukukçusu, Felsefeci İbn-Haldun (1332 – 1406) olmuştur. O, şu çarpıcı hususlara dikkat çekmiştir; “Hz. Muhammed’in öncülüğünde İslâm’ın tarihsel gerçeği “dürüstlük – eşitlik – yardımlaşma – dayanışma – yiğitlik” yönündeki ilk saf gelenekleri, Hz. Muhammed’in vefatından sonra Emevi Devleti tarafından kanla bastırıldıktan sonra hilafet saltana dönüştürülmüş ve iktidar babadan oğula geçerek ebedileştirilmiştir! Söзде Sünni İslâm, zümre (sınıf) çıkarlarının peşinde koşan görüşün adı olmuş, bu nedenle Ehl-i Sünnet yolu, yerini bağnaz İslâm’a – İslâm Ortodoks’una bırakmıştır. Orta Asya Türkleri ise, yüzyıllar süren uğraşlarında gittikleri bölgelere dayanışmaya dayanan, eşitlikçi ve adaletli “demokratik geleneklerini” sürekli aktararak, İslâm’a taze kan taşımışlar ve Horasanlı Türkler İslâm’ı adeta yeniden diriltmişlerdir. Türklerdeki kurultay – dayanışma meclis geleneği, Alplik – Yiğitlik geleneği, sosyal ve siyasal hayattaki bütün demokratik gelenekler, doğudan batıya doğru evrensel nitelikler göstermiştir... Eski Türk Beylerinin ne kadar serveti varsa, umumiyetle “il’e – yani Devlete” aitti. Türk Beylerinde tamah ve haset yoktu; Türk Beyleri idaresi altındaki halkı yedirip, içirmek, giyindirmek, korumak ve borçlarını ödemekle yükümlüydü. vs...” Ümit Hassan, İbn Haldun’un Metodu ve Siyaset Teorisi, Sevinç Matbaası, Ankara, 1977, s. 77, 78, 80, 186. (Kadim Türk Devlet anlayışında var olagelmiş demokratik gelenekleri ve Türk Devlet Başkanlarının halkını iyiliğini – refahını düşünmesini, onları koruyucu – kollayıcı özelliklerini ünlü Türk Büyüğümüz Ziya Gökalp de ayrıntılı olarak vurgulamıştır; Türkçülüğün Esasları (1997) ve Türk Uygarlığı Tarihi (1991), her ikisi de İnkılâp Kitabevi Yayınları)

olabilmenin esaslarını – inançlı olabilmenin olmazsa olmaz ilkelerini – Yüce Allah’ın uyarılarını - emirlerini – yasaklarını, açıkça günah diye belirttiklerini ve de açıkça “bu insanlar benim düşmanımdır, bunlardan uzak durun” dediklerini” çok iyi bilmeleri, hatta iyice hafızlarına kazımaları gerekirdi! Peki öyle olmuş mudur? Maalesef ki hayır!

Örneğin Kuran’a göre her şeyden önce bir Müslüman Allah’tan başka hiç kimseden, ama hiç kimseden çekinmemeli ve korkmamalıdır ve de Allah’ın emirlerine her zaman – her yerde öncelik vermelidir; her ne şart altında olursa olsun bir Müslüman Allah’tan başka hiç kimseye, ama hiç kimseye boyun eğmemelidir – hiç kimseye minnet edip, yalvarmamalıdır; bir Müslüman asla ve asla yalan söylememelidir; yapmayacağı bir şeyi, “ben yapacağım” diye söz vermemelidir - yani verdiği söze ve kendisine emanet edilene asla ihanet etmemelidir (emanet edilen bir eşya olabilir bir toprak parçası olabilir, bir insan olabilir, bir sır olabilir vs...); bir Müslüman içi başka dışı başka - yani iki yüzlü (münafık) olmamalıdır; hile yapmamalı - haram yememeli - hırsızlık yapmamalıdır; bir Müslüman her zaman ve her ne pahasına olursa olsun adaletli olmalıdır, hatta adaleti yerine getirmekte tabiri caizse kılı kırk yarmalıdır; bir Müslüman başkaları hakkında kötü düşünmemeli ve dedikodu yapmamalıdır; bir Müslüman başta insan olmak üzere, hiçbir canlıya - en küçül bile olsa- bir zarar vermemelidir; bir Müslüman asla ve asla haksızlık yapmamalı ve her zaman kul hakkı gözetmelidir; bir Müslüman cimri olmamalı, hatta tüm canlılara karşı cömert ve paylaşımcı olmalıdır; ayrıca bir Müslüman kaba – saba, saygısız ve küfürbaz olmamalı ve kalp kırmamak için azami ölçüde dikkat göstermelidir. Tam da bu noktada ünlü düşünür – şair Ömer Hayyam’ın sözlerini hatırlatmakta fayda görüyorum; “*Nerde yüreği tertemiz – uyanık insan? Nerde güzel düşünceler ardında koşan? Herkes kendi kafasının kulu – kölesi: HANİ TANRININ KULU, NERDE O KAHRAMAN?*”³

Peki sadece bu özellikler, Yüce Allah’ın istediği gibi bir “Müslüman” olmak için yeterli midir? Tam olarak değil, çünkü bir Müslüman - tabiri caizse – “*etliye sütlüyü karışmadan, hiçbir olaya ilgi duymadan, hiçbir canlıya faydası dokunmadan, kendi halinde bir köşeye çekilip, sessiz ve sakin yaşaması*” da caiz değildir. Bir Müslüman yaşadığı apartmanı, mahalleyi, kenti ve ülkeyi ilgilendiren toplumsal olaylar karşısında, ya da bir insanın veya hayvanın acı çekmesi karşısında kesinlikle duyarsız kalamaz; yani “*Adam sen de... kim kime*

³ Ömer Hayyam, *Bütün Dörtlükler* (Türkçesi: Sabahattin Eyuboğlu), Cem Yayınevi, İstanbul, 1998, s. 49.

ne yaparlarsa yapsın – bunlardan bana ne! Bunlar beni ilgilendirmez; nasıl olsa bana bir zararı yok, hem bana dokunmayan yılan bin yaşasın...” diyemez. Bir başka deyişle, Kuran’a göre empati yapmayan, yani başka insanların veya canların acılarıyla dertlenmeyen *“bencil, duygusuz, duyarsız, tepkisiz ve gaddar”* bir insan, asla Müslüman olamaz!

Bu bağlamda bir Müslüman yaşadığı toplumdan haberdar olmak, insanların, ya da hayvanların, ya da ağaçların/ormanların/ geniş çerçevede tüm dünyada doğanın maruz kaldıkları sıkıntıları ve zulümleri görmek ve bunlara bir çare aramak ve çare olmak için de elinden geldiğince çabalamalıdır... Bir Müslüman yaşadığı toplumda, köklü bir çınar gibi gayet sağlam ve kararlı bir duruş sergilemelidir, böylece her zaman ve her yerde HAKTAN, haklıdan, ezilenden ve mağdur olandan yana olmalıdır. Bir Müslüman *“sırf zengin diye – güçlü diye – ya da sırf mevki ve makam sahibi diye”* hiç kimseye saygı göstermemeli, önünde eğilmemeli, el ve etek öpmemeli ve böylelerine yaranmaya çalışmamalıdır; karşısında her kim olursa olsun, bir Müslüman her zaman doğru sözlü ve cesur olmalıdır; böylece şahit olduğu *“haksızlıklar, zorbalıklar ve zulümler”* karşısında asla susmayacak ve bunları yapanlara karşı da en etkili şekilde mücadele edecektir... Bu hususlar, Yüce Allah’ın ziyadesiyle önem verdiği hayati derecede önemli hususlardır. Birkaç Âyeti örnek verelim; Saf Sûresi – Âyet 4; *“Allah, kendi yoluna (yani Allah yolunda) kenetlenmiş binalar gibi saf bağlayarak, çarpışanları sever.”* (Tıpkı Kurtuluş Savaşı Destanımızda Büyük Atatürk ve Milli Güçlerin, haksız yere vatanımızı işgale eden, her türlü zulmü, tecavüzü ve katliamı Türklere reva gören, Allah – Kuran – peygamber tanımaz emperyalist dış güçlere karşı Milli Türk Güçlerin cesurca çarpışıp, savaştıkları ve eşsiz zaferler kazandıkları gibi...) Tevbe Sûresi – Âyet 18; *“Allah’tan başka hiç kimseden korkmayın.”* Mülk Sûresi – Âyet 9; *“Ey peygamber, kafirlerle ve iki yüzlülerle uğraş, onlara sert ve katı davran.”* (Aynı emir Tahrim Sûresi – Âyet 9’da tekrar edilmiştir.) Bakara Sûresi – Âyet 98; *“Allah, inkâr edenlerin düşmanıdır.”* Bakara Sûresi – Âyet 190; *“Allah yolunda savaşın; fakat haksız yere saldırmayın, çünkü Allah, saldırganları sevmez.”* Furkan Sûresi Âyet 52; *“Kafirlere boyun eğme ve bu Kuran ile onlara karşı büyük cihat et.”* Rum Sûresi – Âyet 45; *“Doğrusu Allah, kafirleri sevmez.”* (Kafir/gavur kimdir? Kafir/gavur tanımı gayet açıktır; Yüce Allah’a, Vahiy Kitabı Kuran’a ve elçisi olarak seçtiği peygamberi Hz. Muhammed’e inanmayanlar; yani Müslüman olmayanlar – inançsızlar.) Âl-i İmran Sûresi - Âyet 57; *“Allah zalimleri sevmez.”* Maide Sûresi – Âyet 45; *“Kim Allah’ın indirdiği ile hükmetmezse, işte zalimler onlardır.”*

Peki genel olarak Türkiye’de ve genel olarak dünyada, bu saydığımız vasıflara – özelliklere haiz Müslümanlar var mıdır? Pek belli olmuyor ama, mutlaka vardır! Ancak olsalar bile, kanaatime göre sayıları o kadar azdır ki yaşadıkları toplumlarda – ülkelerde maalesef ki etkili olamamaktadırlar! O halde çok rahatlıkla *“genel olarak Müslümanlar, Kuran’ın tebliğ ettiği İslâm Dinini bilmiyorlar, dolayısıyla da hayatlarına uygulamıyorlar ve bu dini anlamak - bilmek için de bir çaba da harcamıyorlar!”* diyebilir miyiz? Hem de çok rahatlıkla diyebiliriz. Görünen köy kılavuz istemez: Genel olarak dünya Müslümanlarının siyasi, iktisadi, ilmi, askeri ve sosyolojik durumları oldukça net ve açık olarak görülüyor...

Peki geçmişte, yani *“Devlet İdaresinde İslâm Hukukunun”* esas alındığı iddia edilen, hatta *“Allah’ın yeryüzünde gölgesi – peygamberin halifesi vs...”* diye kutsallaştırarak göklere çıkarılan Osmanlı padişahlarının saltanat sürdükleri Osmanlılar Devrinde, Kuran’ın tebliğ ettiği İslâm Dini biliniyor ve uygulanıyor muydu? Hatta daha da vahimi, Osmanlı Devrinde, Allah’ın bir emri olan *“Gerçek İslâm Dininin”* tanıtılmasına, öğretilmesine ve Müslümanların dinen bilinçlenmelerine izin veriliyor muydu? Müşterek Tarih İlminin ve Kuran’ın ışığında bir değerlendirme yaptığımızda bu sorulara vereceğimiz yanıtımız da maalesef hayırdır! Bu bağlamda 600 küsur yüz yıl Türklerin, *“Kuran’ın tebliğ ettiği ve tanıttığı Gerçek İslâm Dinini bilmediklerini ve bilmediklerinden dolayı yaşamlarına uygulamadıklarını”* hayretle ve şaşkınlıkla belirlemiş bulunuyoruz!

O halde, Türklerin hayatında - kültüründe bin küsur yıldır var olan ve oldukça da önemli bir yer edinen - kök salan, hatta Türk adı ile neredeyse iç içe geçerek bütünleşen *“İslâm Dinini”* Türklerin lâyiğiyle bilmemesi, hatta Müslümanlık – dindarlık iddiasında bulunanların dahi *“Allah’ın neleri önemseydiğini, hangi karakterde olan insanları beğenip, sevdiğini, kimleri alenen sevmediğini, hatta “düşmanı ilân ettiğini”; neleri emrettiğini”* bilmemeleri ve söz konusu bu emirleri hayatlarına uygulamamaları, kanaatimizce son derece ciddi ve vahim bir çelişki ve büyük bir sorun teşkil etmektedir! Ancak genel olarak Türkiye’de bu son derece vahim soruna, pek öyle herkesin kafa yormadığı, hatta dile getirmekten bile kaçındığı dikkatimizden kaçmamıştır!

Öyle ki **Büyük Atatürk**, din ile ilgili söz konusu bu *“vahim toplumsal çelişki ve sorunu”*, henüz öğrencilik yıllarından itibaren fark etmiş, din ile ilgili kişi ve olayları gözlemlemiş ve daha ileriki yıllarda, bilhassa Balkan Savaşında ve Kurtuluş Savaşı Sürecinde dinin,

emperyalist batılı güçlerce “Türkler aleyhine nasıl bir silah gibi kullanıldığını, din bahanesiyle Türklerin nasıl kandırıldıklarını, yine din baskısıyla gerici isyanlar ve iç savaşlar çıkartıldığını, binlerce Türkün kanının ve canının nasıl telef edildiğini, kardeşin kardeşe nasıl kırdırıldığını” bizzat görmüş ve yaşamıştır. Onun içindir ki O BÜYÜK DAHİ – O BÜYÜK İNSAN – O BÜYÜK DEVLET ADAMI, Türk Milletinin samimi ve köklü dini inancı olan İslâm’ı, onun tek ve en doğru kaynağından, yani “KURAN’DAN”, anlaşılacak öğrenilmesine çok büyük önem vermiştir. Böylece samimi olarak “Atatürkçü olan, Onun düşünce, ilke ve hedeflerine saygılı olan bir kişinin”, İslâm Dinini dışlaması ve böyle önemli bir konuyu ehil olmayan – yobaz ve gerici unsurların ellerine terk etmesi düşünülemez bile!

Ancak fiiliyatta genel olarak “Biz Atatürkçüyüz, Atatürk’ün izindeyiz diyerek, makam odalarına dev Atatürk fotoğrafları asanlar, O’nun adını dillerinden düşürmeyenler ve Atatürkçülüğü hiç kimselere bırakmayanlar...”, Türk toplumunun kültürel değerlerinin başında gelen “İslâm Dinine” yıllardır gereken önemi maalesef vermemişler, hatta hiç anlamadan – bilgi sahibi bile olmadan bu dini “gericilik sayarak - Arap’ın dini diyerek” küçümsemiş ve tümüyle dışlamışlardır! Bu bağlamda Büyük Atatürk’ün İslâm Dininin doğru anlaşılması yönünde göstermiş olduğu takdire ve saygıya şayan üstün çabaları, 1938 sonrasında, “yaşadığı toplumdan kopuk - toplumun kültürel değerlerini anlamayan – anlamadığı halde küçümseyen sözde aydınlarca ve yeniden dinden nemalanmak isteyen sözde şeyhler ve tarikatlarca, ve de sırf oy kaygısıyla hareket eden, bu yüzden tüm bu kötü niyetli kişilere, yanlışlara – hurafelere – şekilciliğe göz yuman siyasetçilerce” Kuran’ın tebliğ ettiği “Gerçek İslâm Dininin Anlaşılması ve Uygulanması”, bir kez daha engellenmiştir! Aynı Osmanlı Devrinde olduğu gibi...

O halde “düşünen, sorgulayan, kişi ve olayların arka düzleminde yer alan gerçeği ortaya çıkarmayı hedefleyen bir Türk Bilim İnsanı olarak”, bu önemli konu üzerinde de etraflica düşünmemiz ve gerçeği araştırmamız gerekmez miydi? Elbette ki gerekirdi... Bizde öyle yaptık ve diğer çalışmalarımızın yanı sıra İslâm’ı da, onun tek ve yegane kaynağından, yani Kuran’dan doğru öğrenmeye karar verdik. Bu bağlamda Kuran’ı da aynı bir ders kitabı gibi 15 yılı aşkın bir süredir, “Ana Dilimiz Türkçede” anlayarak okuduk, inceledik, Âyetler üzerinde derinlemesine düşündük, hatta Kuran’ı okumaya ve incelemeye de devam ediyoruz...

Bu bağlamda “Genel olarak Türk Milleti 21. Yüzyılda bile neden İslâm Dinini halâ bilmiyor? Türk Milleti Kuran’ın tebliğ ettiği Gerçek İslam’dan neden uzaklaştı, hatta hurafeler batağına neden saplanıp kaldı?” gibi sorular sormamız kaçınılmaz olmuştur. Araştırmalarımız görünenlerin ötesinde, yani sorunun arka planında **bildik - tarihi nifak merkezlerinin olduğunu gördük; şöyle ki arka planda, İslâm’ı ve dolayısıyla onun en güçlü temsilcisi ve kuruyucusu olan Türkleri, bin küsur yıldır en büyük rakip ve düşman olarak gören, hatta Türklere boyun eğdirmek, Türkleri ezmek ve haritadan silmek isteyen emperyalist batılların devrede olduklarını tespit ettik.**⁴

Hıristiyan Emperyalist batıllar, Kuran tebliğ edilip, tanınmaya ve yaygınlaşmaya başladığı andan itibaren, Kuran’ı merak etmeye ve kendileri için Onu bir tehdit olarak algılamaya başlamışlar ve Kuran’ı öğrenmek için kendi ana dillerine tercüme etmişlerdir. Onlar Kuran’ı kendi ana dillerine tercüme ettirdiklerinde de, Kuran’ın içinde **“kendi aleyhlerine ciddi uyarılar içeren bölümler ve Âyetler olduğunu”** tespit etmişlerdir; şöyle ki onlar, **“Hz. İsa ve Hz. Musa’nın insanlara tebliğ ettikleri orijinal Allah mesaj ve emirlerinin nasıl batıllarca tahrif edildiğine; birer insan olan peygamberlerin nasıl “tanrı” ilân edildiğine, batılların Kuran’ı ve Allah’ı reddettiklerine, böylece Allah’ın onları “kafir” diye nitelendirdiğine, hatta Allah’ın, Müslümanların kafirlere güvenmemelerini, onlarla dost olmamalarını ve onlarla maddi ve manevi olarak savaşmalarını emrettiğine, batılların ilâhi Kuran gerçeklerinden, hak ve hukuktan yüz çevirerek, dünyada sömürgeci ve bozguncu olduklarına vs...”** dikkat çeken Kuran Âyetleri olduğunu görmüşler ve bunlardan oldukça fazla rahatsızlık ve tedirginlik duyarak, **Kuran’a karşı gizli, planlı ve sistematik bir savaş**

⁴ Bu hususta birkaç çarpıcı örnek vererek, konuya açıklık getirmek isterim; 1.) İngiliz asıllı devlet adamı ve 1901 yılında ABD Başkanı seçilen T. Roosevelt, 1898 yılında **“Dünyada herkesten önce ezmek istediğim iki güç var, biri İspanya, diğeri Türkiye’dir”** demiştir.(Kaynak: Uygur Kocabaşoğlu, **Anadolu’daki Amerika**, imge Kitabevi, Ankara, 2000, s. 20.) 2.) Yıl 1823, Cambridge Üniversitesinde Grek davasını (Greklerin Osmanlı İmparatorluğu’na karşı isyanlarını) destekleme Konferansı düzenlenmiş ve şu husus vurgulanmıştır; **“Greklerin, barbar Türklere karşı desteklenmesi, özgürlüğün baskıya, medeniyetin barbarlığa ve haçın, hilâle karşı zaferi olacaktır.”** (Kaynak; **The Times Newspaper/December 19, 1823, “The Greek Cause”, s. 3.**) 3.) Milli Türk Güçlerinin 16 Şubat 1921’de Merzifon Amerikan Kolejine yaptıkları ani baskınla eke geçen gizli evraklar içinde kolej müdürü Vayt’ın (Mr. White) üst kademe kilise makamlarına yazdığı mektubu özetle; **“Biz papazlar derneğini emellerinin gerçek bakışı şudur; “Dünyayı kendimize tabi tutmak için Yüce Tanrının, İsa suretinde görüldüğünü Müslümanlara iman ettirmeyi başarmamız gerekir. Hıristiyanlığın en büyük muntazam rakibi İslâmiyet olduğu gibi, Türkiye’de en kuvvetli Müslüman hükümetidir. Hiç kimse meselen in çarçabuk – kolayca çözümleneceğine inanamaz. Ancak bunun için gerekirse sonuç elde etmek için 500 yıl bekleriz ve sonunda başarılı oluruz. Bu konudaki şahsi inancım, Hz. İsa’ya ve İncil-i Şerife olan imanım gibidir.”** (Kaynak, Büyük Atatürk’ün direktifiyle Ankara Meclisinin Karadeniz Pontus meselesinin araştırılması ve çalışmaların neticesinde hazırlanan **“Pontus Meselesi”** adlı kitaptır; Matbuat-ı Müdüriyeti Umumiyesi, Ankara, 1922. TBMM 1995 yılında bu kitabı daha anlaşılır günümüz diliyle tekrar bastırmıştır, s. 165.)

açmışlardır... Böylece batılılar, o gün bugündür Kuran'ın Müslümanlarca anlaşılacak okunmasını engellemek, Kuran'ı hükümsüz ve etkisiz kılmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır ve halâ da yapmaktadırlar... İtiraf etmeliyiz ki batılılar, Kuran Âyetlerinin anlamını ve Allah'ın emirlerini Türklerin dikkatinden kaçırmakta maalesef ki oldukça büyük bir başarı elde etmişler ve bu bağlamda Kuran'ı bertaraf etme amaçlarına neredeyse ulaşmışlardır! Günümüzde sözde dindar görünenler bile Kuran'ın Âyetlerinden neredeyse hiç bahsetmemekte ve bahsedildiğinde de bundan rahatsızlık duyduklarını, hatta işlerine gelmediğini açıkça belli etmektedirler!

Batılların söz konusu bu başarılarının en büyük kanıtı da şudur; düşünsenize bin küsur yıldır İslâm Dinine samimiyetle iman etmiş, bu dini dünya çapında temsil ve himaye etmiş, bu uğurda kanını akıtmış ve canı vermiş olan Türkler, "İslâm Dininin özünü, esaslarını ve emirlerini" Kuran'ın tanıttığı şekilde 21. Yüzyılda bile halâ bilmemektedirler! Bu durum, tamamen akıl ve mantık dışı, oldukça vahim ve tehlikeli bir durumdur; "*akıl ve mantık dışı*" olan bir durumun ise İslâm Dini ile ilgisi yoktur. Gerçekten de 21. Yüzyılda İslâm ile ilgili bunca bilmezlik ve aymazlık kabul edilebilir bir durum değildir!

Genel olarak Türkler, Osmanlı Devrinde yüzyıllarca Kuran hükümlerini bilmeden, İslâm'ı yaşadıklarını sadece zannetmişlerdir; ta ki Büyük Atatürk gelip, onları içinde buldukları derin – karanlık gaflet uykusundan uyandırıp, uyarana ve gözlerini açana dek... **Evet Büyük Atatürk, başta din olmak zere, her konuda derin bir gaflet uykusu içinde yüzyıllarca uyutulan Türk Milletini, bu derin ve uğursuz gaflet uykusundan uyandırmış ve Türkleri, padişaha kul olmaktan, yani hiç affı olmayan şirk batağından kurtarmıştır.** O Büyük İnsan Kuran'ı, en mahir **Türk İslâm Âlimi olan Elmalılı Hamdi Yazır'a** Türkçeye tercüme ettirmiş⁵, ve tüm T.C. vatandaşlarına dini bilinç kazandırmak için çok çabalamıştır... Ancak ne acı ve düşündürücüdür ki Onun bu samimi, saygıdeğer – vatansever çabaları 1938 sonrası devam ettirilmemiştir! Onun içindir ki aradan 80 yıl geçti halde, yani 21. Yüzyılda olduğumuz halde, 1400 yıl önce tebliğ edilen Kuran hükümleri, Türkiye'de halâ bilinmemektedir!

⁵ Türkiye'de Kuran'ın tebliğ ettiği İslâm Dinini, en doğru şekilde Türk Milletine tanıtmak ve dinen milleti bilinçlendirmek için cesur ve üstün çabaları ve de büyük hizmetleri olmuş olan ve bizim de çok sayıp, takdir ettiğimiz Merhum Sayın Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, bahsettiğimiz "*Türk İslâm Alimi Elmalılı Hamdi Yazır'ın Türkçe Kuran Tercümesi*" ile ilgili olarak televizyon programında "*bugüne kadar bu mükemmel tercümenin üzerine çıkacak bir tercüme yapılamamıştır*" diyerek, Elmalı Hamdi Hocanın ne kadar doğru, düzgün ve tatmin edici bir tercüme yaptığını özellikle vurgulamıştır. Zaten öyle olmasaydı, Büyük Atatürk, tercüme için O değerli Türk Âlimini seçmezdi.

Hatta 21. Yüzyılda Müslüman Türkler, “aklı, mantığı ve bilimi bir kenara atan, bilmediği ve anlamadığı bir dil olan Arapça ezberler dayatılan, uydurulmuş yasaklar ve çuval türü kıyafetler – türbanlar – peçeler – çarşafklar vs... getiren, bir bakıma kadını aşağılayan, otomasyona bağlanmış – ruhsuz – anlamsız - şekli hareketleri ibadet diye tanıtan”, kısacası İslâm’a benzetilmeye çalışılan, ancak Kuran’ın tanıttığı İslâm ile hiçbir ilgisi olmayan sözde bir dini yaşamaktadırlar! Aynı Osmanlı İmparatorluğu devrinde olduğu gibi! Tam bu noktada Hz. Muhammed’in açık – sağlam - güvenilir (sahih) ve oldukça anlamlı bir hadisini paylaşmak isteriz; *“Dünü ile bugünü aynı olan kişi, kayıptadır – zarardadır.”* 21. Yüzyılda Müslüman Türkler yüzlerce yıl öncesinde olduğu gibi, Osmanlı Devrinde oldukları duruma düşmüşlerse eğer, bu durum gerçekten çok vahimdir, yerinde saymaktır, hatta geriye gitmektir ve İslâm Dininin peygamberi Hz. Muhammed’in ifadesiyle Türkler, kayıptadır, zarardadır. Hem de Türkler, Büyük Atatürk gibi dünya milletlerinin hayranlığını ve saygısını kazanmış Büyük bir Dahi Lidere sahip olmuşken, hem de O Büyük Lider onları uyarılmışken - onlara doğru ve aydınlık medeniyet yolunu göstermişken, hem de Koskoca TÜRKÇE KURAN gözlerinin önünde bir DAĞ gibi dururken!

Teşbihte hata olmaz, bu durum, altın kaplı – ancak içi bakır, sahte ve değersiz bir bileziği, 22 Ayar Altın Bilezik diye fahiş fiyata satın almaya, aldanmaya ve zarar etmeye benzemektedir! Aynı şekilde eşsiz saflıkta - altın değerinde, *“Yüce Allah’ın Elçi Meleği Cebrail aracılığıyla Bizzat Vahiy Ettiği Kutsal Kuran”* Türklerin gözlerin önünde DAĞ gibi dururken, Kuran’a değil de, kerameti kendinden menkul hacılara, hocalara, siyasetçilere, tarikat şeyhlerine bel bağlayıp, onların öğütleriyle dinlerini yaşadıklarını zannetmeleri gerçekten kınanacak bir durumdur – tam bir ortaçağ karanlığıdır! Böyle yapanlara sormak isteriz, sizlerin yaşadığı din İslâm Dini midir? **Allah aşkına sizler, kimi kandırdığınızı sanıyorsunuz? Kuran’da sizler gibi yapanlarla ilgili pek çok örnek ve uyarı verilmiş ve bu gibi kişilerin sonlarının korkunç bir pişmanlık ve felâket olduğuna dikkat çekilmiştir.**

Evet ben de ısrarla vurguluyorum, **600 küsur yıllık Osmanlı döneminde** ve 1938 – 2018 arası **80 yıllık sözde Cumhuriyet döneminde** genel olarak Türkler, Kuran’ın tebliğ ettiği *“Gerçek İslâm Dinini”*, Selçuklu ve Osmanlı öncesi Türk Ataları gibi maalesef ki öğrenmemiş, bilmemiş ve hayatlarına uygulayamamışlardır! **Onun içindir ki en eski tarihlerden beri “en kârlı ticaret ve siyaset sahası olan din”, Türk Topraklarında son damlasına kadar istismar edilmiştir ve edilmeye de devam edilmektedir...** Aslında bu istismar tam bir kısır döngüye neden

olmaktadır; şöyle ki, din istismar edildiği için din “Arapça ezberle - anlamadan yapılan göstermelik ibadetlere, hurafelere, şekilciliğe - görüntüye ve Maun namazlarına” dayandırılmış ve böylece dinde iki yüzlülük - riyakârlık ve takiiye gerçek dinin adeta yerini almıştır: Diğer taraftan böyle olduğu içindir ki “Kuran’ın Tebliğ Ettiği Gerçek İslâm Dininin Türkiye’de anlaşılması ve uygulanması” 1938 sonrası 80 yıllık süreçte maalesef ki mümkün olamamıştır!

Söz konusu bu vahim durumun baş sorumlularına gelince, bunlar Türkiye’de yaşayan, Türkiye’de para kazanan, Türklerin ekmeğini yiyip – suyunu içen – köşe başlarını kapıp – saltanat süren, ama bunca nimetlerin karşılığında, velinimeti olan Türklere hizmet etmeyen, aldıkları maaşları hak etmeyen “genel olarak siyasetçiler ve sözde aydınlardır (dernek yöneticileri, yazar – çizerler, tv programcıları, gazeteciler, bilim insanları vs...)”! Bir başka deyişle söz konusu bu suçlular; “vatanını ve milletini sevmeyen, milletine hizmeti görev edinmeyen, hatta TBMM’de Türk Milletine bağlılık yeminlerini dahi kolayca bir kenara atan, kısacası oy ve koltuk kapma sevdasından, güç ve saltanat sürmekten başka hiç bir şeyi düşünmeyen ve önemsemeyen sözde Türk siyasetçiler ve milletinden tamamen kopuk - milletine tepeden bakan, milletin dilini – dinini ve kültürünü beğenmeyen, dini çağdışı - gericilik sayan, hatta düpedüz dini aşağılayan” batı hayranı ve batı taklitçisi sözde aydınlardır!

O halde tarihte mevcut olan “Binlerce Yıllık Köklü Türk Devlet Geleneğine ve İslâm Hukukuna” tamamen aykırı olan bu çarpık zihniyet ve tavır Türkiye’de değişmedikçe, ne millet, ne de vatan kalkınabilir, ne de Türkiye, Büyük Atatürk’ün hedeflediği en ileri medeniyet seviyesine ulaşabilir! Çünkü sosyal hayatta her şey bir bütündür; her olumlu ve faydalı gelişme, “her şeyden önce insana / yani tek tek bireylere - vatandaşlara ve vatana değer vermekle” mümkündür. Tıpkı Büyük Atatürk’ün milletine ve vatanına verdiği büyük değer gibi...

Milli kimliğinin ve Kültürel değerlerini bilmeyen, özümsemeyen, belki de hazmedemeyen, hatta kabul etmeyen bu sözde aydınlar ve siyasetçiler, Türk ve İslam karşıtı düşünüyorlar diye, Türk Milleti, “Binlerce Yıllık Türk Kültürel Değerlerini ve İslâm Dini İnançlarını” terk edecek değildir! Önce herkesin bu hususu akıllarına iyice bir sokmaları gerekiyor. Özellikle din konusunda sözde aydınların olumsuz ahkam kesmeleri, Türk

Milletini, ya ehliyesiz – cahil kişilerin, ya da düpedüz kötü niyetli din tüccarlarının kollarına itmiştir. Türk Milleti Osmanlı Devrinde, dinini Kuran'dan öğrenememe gibi korkunç bir tuzağa düşürülmüştür, hatta bunun maddi ve manevi çok ağır bedelini de ödemiştir... Ancak 1938 sonrasında, bir milletin hafızası olan tarihe gereken önemi vermeyen iktidarlar, Türk Milletine geçmişini çok çabuk unutturmuşlar, böylece Türklerin tarihi hatalarını tekrar etmelerine, din görünümlü tuzaklara tekrar düşmelerine ve tekrar çok ağır bedeller ödemelerine neden olmuşlardır.

Kanaatimizce biz Türkler için şöyle durup, iyice düşünme ve tarihimizden gerekli dersleri çıkarma vakti gelmiş, hatta çok geçmiştir bile... Tarih İlminin ışığı, bize söz konusu gerçekleri apaçık bir şekilde bir bir göstermiştir; boş bir inatla, ya da kibirle söz konusu bu gerçekleri kabul etmemek, ancak bilim dışı bir tavır olacaktır! **Büyük Atatürk'ün ifadesiyle “bilim insanı – âlim olmak demek, sarıkla – cüppeyle – sakalla – kürsüyle - unvanla değildir; ancak akıl ve bilgi sahibi olmaktadır.”** Akıllı ve bilgisi olan gerçek bir bilim insanı da, milletin kültürel değerlerine ve dini inancına saygı duyar, hatta milletin dinini doğru anlaması ve yaşaması için çaba harcar...

Dincilerin Türkleri **“Kuran'dan ve dolayısıyla Gerçek İslâm'dan”** uzak tutmak hususunda kullandıkları ve yaydıkları ezberlere gelince, onlar da özetle şöyledir; **“Türklükle ve Laiklikle Müslümanlık bağdaşmaz - biz Müslümanlar İslâm ümmetindeniz; Araplar soylu (kavmi-necip) bir millettir ve Arapça Kuran'ın dili olduğu için kutsal bir dildir ve de Müslümanlar Arapça öğrenmek zorundadır; Kuran'ı öyle istediğin zaman eline alıp – okuyamazsın, abdestli olmak şarttır; Kadınlar ise, hem abdest almalı, hem de Kuran okurken her yerlerini sımsıkı örtmeli ve başlarını da kapamalıdır⁶; zaten kızlar ve kadınlar dışarı çıkarken de saçlarının bir telini dahi göstermeden baştan aşağı kapalı giyinmelidirler (tesettür); adet**

⁶ Dinciler “kızlar ve kadınlar dua ederken her yerlerini örtmeli ve başlarını da kapamalıdır” diyorlar! Bu tamamen onların uydurmasıdır. Oysaki Yüce Allah kızları - kadınları sadece namaz kılarken – dua ederken mi görüyor? Hayır, Kuran'a göre Yüce Allah bizleri her saniye – her an, her yerde görüyor ve duyuyor. İşte konuyla ilgili örnek Âyetler; **Fecr Sûresi – Âyet 14**; “Elbette Allah gözetleme yerindedir ve her an kullarının fiillerini gözetlemektedir.” **Âl-i İmran Sûresi – Âyet 20**; “Allah, kullarının yaptıklarını görmektedir.” **Mü'min Sûresi – Âyetler 19 & 20**; “Allah, gözlerin hain bakışlarını ve göğüslerin gizlediği düşünceleri bilir. Allah, işiten ve görendir.” **Bakara Sûresi – Âyet 186**; (özetle)“Kullarım, sana benden sorarlarsa, onlara söyle; Ben onlara yakıным.” **Kaf Sûresi – Âyet 16**; “Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona ne fısıldadığını biliriz, çünkü biz ona şah damarından daha yakınız.” (Yüce Allah kullarını her an ve her yerde gördüğünü, hatta onlara şah damarlarından daha yakın olduğunu ifade ettiğine göre, evinde Kuran okumak isteyen bir kadın, neden başını örtün ki? Akla aykırı olan bir şey, İslâm'a da aykırıdır. **Ölçü AKILDIR**; onun için Yüce Allah Kuran'da sürekli olarak “aklınızı çalıştırın – aklınızı çalıştırın – aklınızı çalıştırın - düşünün” diye insanları ikaz etmektedir...)

gören kızlar ve kadınlar Kuran'a asla dokunamazlar; kadınlar ancak abdestli ve başları örtülü olarak Kuran okuyabilirler; Kuran kutsal bir emanettir – saygı gösterilmelidir - kılıflara sokularak yüksek yerlerde muhafaza edilmesi gerekir; Kuran okunan ve namaz kılınan odanın duvarlarında fotoğraf, tablo olmamalı veya biblo türü süs eşyaları asla bulundurulmamalıdır vs...”; Zaten öyle alelâde insanlar da Kuran'ı anlayamazlar, Âyetleri anlayabilmek için Arapça bilmek şarttır, hatta âlim – hoca ve ehil olmak da gerekir; Bunun için Kuran mutlaka ama mutlaka Arapça okunmalıdır - Arapça bilmeyenler de anlamasalar da Âyetleri Arapça ezberlemelidirler, yoksa Kuran okumanın hiçbir sevabını kazanamazlar; namaz ve ibadet de Arapça yapılmalıdır “Arapça olarak ezberlenecek olan Âyetlerle - dualarla yapılmalıdır, yoksa kabul edilmez ve sevap kazanılamaz” (yani bunlar diyorlar ki “Yüce Allah, haşa Arapçadan başka dil bilmiyor ve anlayamıyor” Bu nasıl bir haddini bilmezliktir! İşte “AKIL” devreden çıkartıldığı zaman insan, sadece şeklen – görüntü olarak insana benzer ve böyle haddini aşarak, saçmalar; böylelerinden ne kendilerine, ne başkalarına hiçbir fayda gelmez. Ayrıca dilsiz bir insan düşünelim, Allah'ına dua edemeyecek mi? Duanın dili değil, “samimiyeti, okuyan tarafından anlaşılır ve hissedilir olması” önemlidir; bir insan hiç ağzını açmadan da kalben – beyniyle de Yüce Allah'ına dua edebilir.

Söz konusu “tüm bu dayatma ve ezberlerin” hepsi de uydurmadır ve Kuran'da yeri yoktur; bu uydurma iddiaları ortaya atanlar, duayı ve namazı yokuşa sürüp, ancak dini zorlaştırmaktadırlar! Oysa ki Yüce Allah Kuran'da “dini zorlaştırmayın, kolaylaştırın” diye emretmiştir. O halde Kuran'da yeri olmayan, Kuran'dan onay almayan her şey “uydurmadır, batıldır, yalandır, hurafedir” ve İslâm Dini ile hiçbir ilgisi yoktur.

İslâm Dini ibadette insanları, kadın veya erkek diye de ayırmaz, kılığına ve kıyafetine bakmaz (ruhen ve bedenen temiz olmak şartıyla); insana “İNSAN” gözüyle bakar, yokuşa sürmez, zor olanı değil, her zaman pratik ve kolay olanı emreder. Bu bağlamda Kuran'a göre esas olan insanın ruhen - kalben - bedenen temiz olması ve samimi bir inanç sahibi olmasıdır; bir başka deyişle “iyi niyeti, dürüst, güvenilir olması ve Yüce Allah'a samimiyetle bağlı kalarak, Onun emirlerini hayatına uygulamasıdır”. Samimi bir Müslüman Yaratıcısına saygıyla, içinden geldiği gibi, kendi ana dilinde - hissederek – duygulanarak nasıl dua edeceğini gayet iyi bilir. Samimi bir Müslüman'ın, Kuran'dan başka hiç kimsenin yol göstericiliğine ve onayına ihtiyacı yoktur; yeter ki Müslüman özgür ve rahat bırakılsın.

İşte siyasi bir sistemde, bir Müslüman'ın, veya başka inançta olan bir kişinin, ya da ateistin özgür ve rahat bırakılmasının tek güvencesi de Laiklik'tir. Bu bağlamda "*Laiklik*" kavramı, yani dini ilgilendiren- manevi işlerin, dini inanç ve duyguların din sahasında kalmasını, diğer yanda da dünyevi – maddi işlerinde kendi sahasında kalmasının sağlanması ve böylece insanların ve siyasetin din adına istismar edilmelerinin önlenmesi, toplumda dini özgürlüklerin, adaletin ve çağdaşlığın da en temel güvencesidir. Çünkü "*Laik İlkesinin*" olmadığı siyasi sistemlerde din, her zaman bir baskı, bir istismar – bir çıkar ve bir siyaset aracı olarak kullanılagelmiştir ve halâ da kullanılmaktadır... Türkiye'de 80 yıldır, evet tam 80 yıldır "*Laiklik İlkesi*", gerçek anlamıyla millete maalesef ki doğru anlatılmamıştır! Bu da en çok dini siyaset ve çıkarlarına alet etmek isteyen kişilere ve tarikatlara yaramış ve onlar da halka "*Laikliği*", maalesef ki dinsizlik olarak empoze etmişlerdir! O halde Türklerin, "*Laiklik İlkesini*" çok iyi anlaması ve uygulamaya koyması gerekir. Böylece Müslüman Türklerin, İslâm Dininde tamamen yasaklanan "*ruhban sınıf – yani araçlar sınıfından ve onların baskılarından*" acilen kurtulmaları gerekmektedir.

Ancak bu bağlamda Türklerin önünde aşmaları gereken, "*Türk ve İslâm*" karşısı dört kancalı / ayaklı bildik - tanıdık engel vardır! Şöyle ki, Türkiye'de "*Kuran'ın tebliğ ettiği Gerçek İslam Dininin, Türk Milleti ile buluşmasını ve Türk Milletini dinen aydınlatıp, bilinçlendirmesini*" özellikle engelleme misyonunu üstlenmiş "*dört grup kişi ve kuruluş*" olduğunu tespit etmiş bulunuyoruz; bu unsurlar, tarihten günümüze "*Müslüman Türklerin Ana Dilleri Türkçede Anlayarak Kuran Okumalarını ve Türkçe İbadet Yapmalarını*" maalesef ki başarıyla engellemişlerdir. Söz konusu bu dörtlü unsur, Türkleri Türkçe Kuran'dan uzak tutmak ve Yüce Allah'ın Müslümanlara Emirlerini Öğretmemek misyonuyla, tam bir işbirliği ve koordinasyon içinde yüzyıllardır birlikte çalışmışlardır ve çalışmaya da devam etmektedirler. (Bu unsurlar sadece ve sadece 1919 – 1938 arası dönemde etkili olamamışlardır; Çünkü Büyük Atatürk onlara izin ve fırsat vermemiştir.)

Peki bu dörtlü tarihi misyoner unsurlar "*kimlerden*" oluşuyor? Bunlardan ilki ve en önemlisi, Türkiye'de iktidara talip olan bazı siyasi liderler ve de dolayısıyla onların güdümünde faaliyet gösteren bazı siyasi partilerdir; ikincisi "*Atatürkçü*" görünen, "*Biz Atatürkçüyüz, biz Atatürk'ün izindeyiz vs...*" iddiasında olan, ancak Atatürk'ün tüm düşünce ve hedeflerini çarpıtan, hatta onları tamamen görmemezlikten gelen, Atatürk'ü zerrelere kadar sömürüp, istismar eden sözde dernekler, cemiyetler ve bilim insanlarıdır; üçüncüsü de

herkesin malûmu – “*kerameti kendinden menkul*” - milletin beynini yıkayan, milleti zihnen uyuşturan – hatta insanlıktan çıkararak ve böylece kendilerine biat ettirerek, insanlara ellerini ayaklarını öptüren ve onları iliklerine kadar sömüren sahte şeyhler, dervişler ve tarikatlardır; **dördüncüsü** ise, biraz önce üç madde olarak saydıklarımızın hepsiyle tarihten günümüze sıkı bir işbirliği içinde hareket etmiş olan - “*Türklerin ve İslâm Dininin ezeli düşmanı*”, Türkleri ve İslâm’ı dünyadan silmek uğruna her türlü plan ve projeyi devreye sokan, bu amaçla sözde İslâmî tarikatlar ve örgütler kurarak, bunlara devasa mali destek ve silah sağlayarak, kardeşi kardeşe kırdırtan – Müslüman ülkelerin başından belâyı hiç eksik etmeyen, Müslüman ülkeleri sürekli iç savaşlara sürükleyerek ve su gibi Müslüman kanı akıttıran, üstüne üstlük İslâm’ı ve Müslümanları dünyaya “*saldırğan, barbar - vahşi ve terörist*” gibi gösteren emperyalist batılı liderler ve onların devletleridir. Evet bu dört gruba mensup olanlar, tarihten günümüze Türk Milleti ve İslâm Dini aleyhine var güçleriyle, sürekli olarak çalışmışlardır ve çalışmaya da devam etmektedirler...

Türk Milleti ve İslâm karşıtı “*söz konusu bu dörtlü unsur*”, Osmanlı Döneminde de birlikte çalışmışlardır, 1938 – 2018 döneminde de birlikte çalışmaktadırlar... Onun içindir ki, Türkler bu hayati hususu öğrenmesinler diye, gerçek tarih, Türklerden titizlikle gizlenmektedir! Bu Türk ve İslâm karşıtı unsurlar, aynı bir masanın dört ayağı gibidirler. **Bu zararlı unsurları etkisiz kılan ve onların zehirli nifak tohumları saçmalarını önleyen, İslâm Dinine eklenen “Arapça dayatmasını - hurafeleri – yalanları, türbelerde – evliya yatırırları ziyaretlerinde dilek dileme – mum yakma – çaput bağlamayı – üfleyen okuyan nefesi kuvvetli! sahte şeyh - hoca, hacı ve tarikatları” bertaraf ederek, Kuran’ın tebliğ ettiği “Gerçek İslâm’ı” ön plana çıkaran, bu dörtlü unsurun zararlarından milletini korumak - dinen bilinçlendirmek için üstün çaba harcayan sadece ve sadece Büyük Atatürk olmuştur; onun içindir ki bu dörtlü unsura mensup olanlar Atatürk’ü, yok edilmesi gereken baş düşmanları ilân etmişlerdir!** Söz konusu bu zararlı unsurlar, Büyük Atatürk’e öyle diş bilemektedirler ki, onun cansız fotoğraf ve heykellerine bile tahammül gösterememekte, onlara bile saldırmaktadırlar! Bunlar, Büyük Atatürk’ün tam bağımsızlığı ve milli politikaları simgeleyen gölgesinden – fotoğraflarından - heykellerinden bile ölesiye korkmakta, sürekli olarak Ona çeşitli iftiralar atmakta ve sözde Onu, Aziz Türk Milletinin gözünden düşürmeye – Onu unutturmaya çalışmaktadırlar! Ne kadar da gülünç ve boş bir çaba! Akıl ve vicdan sahibi hiçbir insan, “*namusunu, haysiyetini, canını ve vatanını kurtaran, onu kula kul olmaktan – acizlikten - el etek öpmekten*

kurtararak, insanlık onurunu kazandıran, özgürlük bahşeden, ayrıca büyük gurur duyacağı tam bağımsız, çağdaş ve saygın bir hukuk devleti armağan eden” O Büyük Kahramanını elbette ki ebediyete kadar unutmayacaktır, hatta unutamayacaktır.

O halde İNSAN olana ve bilhassa Müslüman olana “*nankör olmak*” değil, vefalı olmak yakışır, çünkü nankörlülüğün, şeytanın en belirgin vasfı olduğuna Kuran’da bizzat dikkat çekilmiştir. Yani Büyük Atatürk’ü sözde kötülemeye – fotoğraflarına ve heykellerine saldırmaya çalışan zavallılar, boşu boşuna uğraşmaktadırlar; “*GÜNEŞ*” balçıkla sıvanamaz! Büyük Atatürk, engin mavi göklerde hiç bir zaman batmayacak bir “*TÜRK GÜNEŞİ*” olmuştur; Onun yeri o kadar yükseklindedir ki - hiç kimsenin ama hiç kimsenin - ne dili – ne iftirası - ne de kirli/kanlı elleri Ona asla ulaşamaz, ve dünya durdukça da O Büyük Kurtarıcımız, biz Türk Milletine “*yol göstermeye, yolumuzu aydınlatmaya, bizlere tükenmez bir moral ve güç kaynağı*” olmaya devam edecektir... Bundan hiç kimsenin en küçük bir şüphesi dahi olmasın.

Evet biz iddia ediyoruz ki, başta Hz. Muhammed olmak üzere, Büyük İslâm Âlimi – Düşünür ve Savaşçıları olmak üzere, örneğin Ebu Hanife (İmam-ı Azam) gibi, Ebu Zer gibi, Hallacı Mansur gibi, Hacı Bektaş Veli gibi İslam uğruna canlarını ve mallarını feda eden Büyük İslam Âlimlerinden sonra, İslam’a en büyük hizmeti sunan kişi, Büyük Atatürk olmuştur. Hatta Büyük Atatürk, Osmanlı padişahlarına, onların yabancı kökenli – gayrimüslim analarına, cariyelerine, nedimlerine ve devşirme yöneticilerine kul – köle yapılan, din adına baskı altına alınarak resmen şirk batağına çekilen Türk Milletini, bu “*aşağılayıcı zilletten – yani Kuran’a göre hiç affı olmayan en büyük günahtan*” da kurtarmış ve Müslüman Türklerin, insanlık onur ve haysiyetlerini onlara yeniden iade ederek, sadece Yaraticıları Allah’ın huzurunda eğilmelerini ve sadece Allah’a kulluk etmelerini sağlamıştır. Onun bir tek bu başarısı bile, başlı başına büyük bir başarı, büyük bir zafer, hatta başlı başına büyük bir devrimdir. Biz Büyük Atatürk’ü methetmiyoruz, biz sadece tarihi gerçekler neyse, onu gün ışığına çıkarmaya çalışıyoruz; zaten Onun methedilmeye - övülmeye hiçbir şekilde ihtiyacı yoktur! Güneşin, Yıldızların, Masmavi Denizlerin, Hayat Kaynağı Suyun, Çağlayan Şelâlelerinin, ya da Saf Altının methedilmeye ihtiyacı olabilir mi? Herkes onların değerini zaten gayet iyi bilir. Keza Büyük Atatürk’ün değerini de tüm dünya milletleri gayet iyi bilmektedir; biz sadece Onun ödenemez o devasa kul hakkını, naçizane Ona teslim etmeye çalışıyoruz...

BÜYÜK ATATÜRK'ÜN DİN İLE İLGİLİ SÖZLERİ

“Din vardır ve gereklidir; din lüzumlu bir müessesidir; dinsiz milletlerin devamına imkân yoktur. Yalnız şurası var ki din, Allah ile kul arasında bir bağlılıktır.”

(Atatürk'ün yolunda olduğunu iddia eden bilim insanlarına ve genel olarak aydınlara düşen görev de, millete **“Laikliği doğru anlatmak, dinin, Allah ile kulu arasında manevi bir bağlılık olarak oluşmasını ve böyle de kalmasını sağlamaktır; ayrıca insanlara manevi bir güç ve güzel ahlâk kazandırmak üzere dine işlerlilik kazandırmaktır.”** Ahlâka büyük önem verilen, gelişmiş ve medeni ülkelerin aydınları ve bilim insanları genelde böyle yapmaktadırlar. Hemen iki çarpıcı örnek verelim; İsak Nüvton (İsaac Newton) ve Albert Einstein. Dünyanın en gelişmiş ülkelerinin başında gelen Kanada şehirlerinde, şehir girişi veya şehir merkezine giden çevre yol kavşaklarında bulunan büyük ışıklı belediye panolarında her gün İncil'den farklı âyetler sergilenmektedir; şöyle ki **“Yalan söylemeyin; dürüstlüğü hayatınızın en temel ilkesi yapın; Hırsızlık yapmayın; Adaletli davranın; tüm İnsanlara – komşularınıza - hayvanlara ve doğaya iyi davranın, onlara rahatsızlık vermeyin, komşularınızla iyi geçinin vs... Yani bu tür medeni ülkelerin aydınları – bilim insanları ve kamu görevlileri dine burun kıvrıp, hatta dini gericiilik sayarak - aşağılayarak, milleti kendilerinden soğutmuyorlar ve de dini kendisine maske yapmış yanlış ve tehlikeli kişilerce milletin kandırılmasına göz yumuyorlar!**)

“Bizim dinimiz akla en uygun ve en tabii bir dindir, ve ancak bundan dolaydır ki son din olmuştur. Bir dinin tabii (doğal) bir din olması için “akla – bilime – fenne ve mantığa” uygun olması gerekir; bizim dinimiz de bunlara tamamen uygundur. Müslümanların toplumsal hayatında, hiç kimsenin özel bir sınıf olarak varlığını korumaya hakkı yoktur. Kendilerinde böyle bir hak görenler, dini hükümlere uygun hareket etmiş olmazlar. Bizde özel bir din adamları sınıfı (ruhban sınıf) yoktur, hepimiz eşitiz ve dinimizin hükümlerini eşit olarak öğrenmeye mecburuz. Her kişi dinini – din işlerini - imanını okuldan öğrenmeye muhtaçtır. ”

(Evet İslâm'da ruhban sınıfı, ya da Allah ile kulları arasında aracı bir din sınıfı kesinlikle yoktur. Yüce Allah Kuran'da, ruhban – aracı sınıfının dini istismarlarına ve kötülüklerine bizzat dikkat çekerek, söz konusu bu aracılara tamamen ortadan kaldırmıştır. Ancak Osmanlı Devrinde, hatta en erken Orhan Gazi devrinden başlayarak maalesef ki böyle İslâm'ın onaylamadığı bir din sınıfının oluşmasına göz yumulduğu ifade edilmiştir - yani başlarında şeyhülislâm'ın bulunduğu ulema sınıfı oluşmuştur; hatta genel olarak şeyhülislâmlar, padişahların talepleri

doğrultusunda verdikleri fetvalarla, padişahın keyfi davranış ve kararlarını bile sözde dine uydurarak ve sözde bu kararları Müslüman halkın gözünde meşrulaştırarak, bu keyfi kararları dayatma yoluna gitmişlerdir! (Bunu yapmayan – Kuran’a bağlı kalan ve Allah’tan korkan şeyhülislâmlar da ya azledilmiş, ya da katledilmiştir) Hemen padişahın emrinde olan şeyhülislâmlardan kısaca üç çarpıcı örnek verelim; **2. Mehmet (Fatih)** Kuran’da yer almamasına rağmen, namaz kılmayanlara, oruç tutmayanlara, “*falaka, para ve boynuna tahta boyunduruk geçirilerek - sokak sokak teşhir etme cezası*” getirmiştir! Kanuni **Sultan Süleyman’ın** şeyhülislâmı Ebusuud ise, Allah – insan ve doğa sevgisini nakış gibi işleyen ünlü Türk Ozan ve Şairi Yunus Emre’nin eserlerini okumayı yasaklamış, bunları okuyanın dinden çıkacağı fetvasını vermiştir! **4. Murat** ise, kendisi tütün, afyon, alkol vs... bolca kullandığı halde, halka kahveyi, kahvehaneyi, tütünü, gece geç vakit evinde kandil – ışık yakmayı yasaklamış, sadece tütün kokanları bile sorgusuz - sualsiz boynunu vurdurtmuştur! Ayrıca 4. Murat, “*Hezarfen – bin hünerli*” lâkaplı, ilk uçan Türk olmayı hedefleyen ünlü Türk Bilgini Ahmet Çelebi’yi de tehlikeli bularak, sürgüne göndermiş ve bir daha da akıbeti hakkında haber alınamamıştır! Büyük olasılıkla Hezarfen Ahmet Çelebi de uzaklarda katledilip, yok edilmiştir.)

“Bir şeyin dine uygun olup olmadığını kolayca tayin etmek için elimizde ölçü vardır; hangi şey akla – mantığa ve toplum çıkarlarına uygundur, biliniz ki o, dinimize de uygundur. (İşte Kuran’da Yüce Allah’ın sürekli olarak “*aklınızı çalıştırın– düşünün emrinin*” muazzam bir tezahür örneği.) ***Bir şey, akla – mantığa – milletin çıkarına, İslam’ın çıkarına uygunsaydı, hiç kimseye sormayın, O şey dindir. Şayet bizim dinimiz akıl ve mantıkla uyuşan bir din olmasaydı, en mükemmel ve en son din olmazdı.***”

“Bazı kimseler çağdaş olmayı inançsız olmak sanıyorlar! Bu yanlış yorumu yapanların amacı, Müslümanların inançsızlara esir olmasını istemek değil de nedir? Her sarıklıyı hoca (alim) sanmayın, hoca olmak sarıklı değil, akıllıdır.”

(Gerçekten muhteşem bir tespit: Dünyada ün yapmış bilim insanları, örneğin biraz önce bahsetmiş olduğumuz İsaak Nüvton (İsaac Newton), Albert Einstein ve bunlar gibi niceleri, hiçbir zaman “*dini, gericilik unsuru saymamışlar ve dini dışlamamışlardır*”; hatta dini kitapları okuyup, anlamaya ve doğru anlatmaya çalışmışlar ve dini halkın yararına kullanma yoluna gitmişlerdir... Büyük Dahi – Bilge Atatürk de aynı şekilde davranmaya çalışmıştır, çünkü aklın yolu birdir.

Benzer şekilde bu tespitiyle Büyük Atatürk de, din ile ilgili hayati bir konunun altını çizmiştir; şöyle ki, tüm modern – çağdaş - kalkınmış - medeni hukuk devletlerinde “din” asla dışlanmamıştır, bilâkis hak ettiği önemi fazlasıyla görmüştür; bir başka deyişle söz konusu bu çağdaş – modern ülkelerde din bir kenara atılmamış, din sanki önemsizmiş gibi, gericilik gibi gösterilmemiştir. **Çünkü bu ülkelerde kendi milletinin kültürel değerlerini bilen ve bunlara saygı gösteren, “akıllı, bilgili ve en önemlisi de vatansever devlet yöneticileri ve bilim insanları” vardır; çünkü bu unsurlar, genel olarak milletin kalbinde din mefhumunun ne kadar hayati bir önem taşıdığını, hatta insan dünyada var olduğundan itibaren dini inancın önemini koruduğunu gayet iyi bilmektedirler.** Öyle ki 21. Yüzyılda bile din, gayet canlı bir şekilde önemini korumaya devam etmektedir... **Ancak hukukun esas alındığı “medeni - çağdaş devletlerde” doğal olarak din ve devlet işleri birbirinden ayrılmıştır, yani LAİKLİK İLKESİ tam manasıyla yürürlükte ve en önemlisi “din ile bilim” bizde olduğu gibi ayrıştırılmamış, tam tersi yapılarak bunlar, birbirlerini destekleyecek şekilde uzlaştırılmıştır.** Bu husus son derece önemlidir. Hatta ünlü bilim insanı Albert Einstein, bu hususu “*The World As I See It*” (Benim Bakış Açımıyla Dünya) adlı kitabında ayrıntılı olarak özellikle vurgulamıştır.

Çağdaş – medeni Hukuk Devletlerinde din ile vatandaşlara “dürüst olmak, güvenilir olmak, ahlâklı olmak, temiz olmak, çalışkan olmak, insanlara ve tüm doğaya saygılı olmak, ülkesine bağlı olmak vs...” gibi manevi değerler telkin edilirken, bilim ile de toplumu nasıl daha iyiye - daha refah bir düzeyde taşırız, hangi buluşlarla, hangi teknolojik gelişmelerle hayatı daha kolaylaştırırız, daha gelişmiş kılarız çabası geliştirilmiştir... **Aslında din de, bilim de, devlet de İNSAN için vardır; yani insanın maddi ve manevi huzuru, güzel yaşamı ve mutluluğu için vardır. Hepsi de aynı amaca hizmet etmektedirler. O halde neden hepsi birbiri ile mükemmel bir uyum içinde olmasınlar ki? Neden din gibi son derece güçlü bir araçla insanlara moral, manevi güç ve güzel ahlâk telkin edilmesin ki... Akıllı ve mantıklı olmak elbette bunu icap ettirir.** Onun içindir ki Kuran’da Yüce Allah, “*aklınızı çalıştırın, düşünün, ibret alın – geçmişten ders alın, gerçeği araştırın, sözün en doğrusuna uyun, doğrularla birlikte olun...*” diyerek sürekli uyarılmaktadır... **Unutmayalım ki Kuran’a göre aklını çalıştırmayan biri, ne Müslüman olabilir, nede insan! İşte Büyük Atatürk de, bir dahi - bir bilge olarak söz konusu bu hayati hususu vurgulamıştır.)**

“Türk Milleti, bütün sadeliğiyle daha da dindar olmalıdır. Bizzat gerçeğe nasıl inanıyorsam, dinime de öyle inanıyorum. Dinimiz, bilime ters, ya da ilerlemeye engel hiçbir şey

kapsamıyor. Dinimizin temeli ve binası çok sağlamdır, malzemesi iyidir, fakat bina yüzyıllarca ihmal edilmiş, boş inançlar, hurafeler, bir çok yabancı unsur - yorumlar binayı fazlasıyla hırpalamıştır. Bizi yanlış yollara sevk eden kötü yaradılışlılar, bilirsiniz ki çoğu zaman din perdesine/maskesine bürünmüşler, saf ve temiz halkımızı “dini kural sözleriyle” kandırmışlardır. Tarihimiz okuyunuz, öğreniniz, görürsünüz ki, Türk Milletini mahveden, esir eden, harap eden kötülükler, hep din perdesi araksındaki dinsizlik ve kötülükten gelmiştir”

“Milletimiz din ve dil gibi kuvvetli iki fazilete sahiptir. Bu faziletleri, hiçbir kuvvet, milletimizin kalp ve vicdanın çekip alamamıştır ve alamaz.”⁷

(Şimdi bazı kendini ve haddini bilmezler, ısrarla “Atatürk dindar değildi, halka karşı usulen öyle konuşmak zorundaydı; Atatürk bilimi esas almıştı vs...” gibi sözlerle resmen saçmalamaktadır! **Bir kere dini inanç sahibi olmak, bilime önem vermeye engel değildir; hatta Kuran, cahilliği kınayarak yermekte, cahil insanları “körlere – sağırlara – dilsizlere – davarlara – hayvanlardan aşağı yaratıklara” benzetmektedir; ve Kuran, bilimi ve bilgili olmayı bizzat teşvik ederek, birey ve toplum hayatında en yüksek değer olarak göstermektedir.**

O halde bu haddini ve Kuran’ı bilmezler neden İslam Dinini sürekli karalamaya çalışıyorlar? Neden İslâm’ı “cehaletle – gericilikle – yobazlıkla – bağnazlıkla” özdeşleştirmek için o kadar çaba harcıyorlar! **Onlar İslâm karşıtı bu çabalarıyla kime ve kimlere hizmet ediyorlar?** Bunlara tavsiyemiz, ellerinizi dinin üstünden çekin; siz dinsiz olabilirsiniz, bu sadece ve sadece sizi bağlar. **Ayrıca Büyük Atatürk’ün de önemle vurguladığı gibi “Din, Allah ile kulu arasında, tamamen mahrem ve özel” bir konudur; hatta Kuran, “hiç kimse ama hiç kimse, hatta bu dinin en üst düzey yetkilisi olan - peygamberlik gibi şerefli ve kutsal bir makam bahşedilmiş - Hz. Muhammed’e bile, sen Allah ve kulu arasına giremezsin” diyor. Ayrıca bir insanın “dini inancı, onun çağdaş olmasına – medeni olmasına – bilime önem vermesine ve bilimin yolunda ilerlemesine” asla mani değildir.** Örneğin ben, dini inancım bana hiçbir zaman mani olmamış, bilâkis bana manevi güç vererek, beni bilim yolunda ilerlemeye teşvik etmiştir...

Hatta bu dinin elçisi, peygamber Hz. Muhammed pek çok vesileyle bilimin önemini vurgulamıştır; **“İlim, Çin’de de olsa gidin ve alın; Beşikten mezara kadar ilim tahsil edin”**

⁷ Mustafa Kemal Atatürk, **Atatürk’ün Görüş ve Direktifleri Cilt 1**, Genel Kurmay Başkanlığı, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul, 2001, s. 453 – 461.

demmiştir. Kuran'da pek çok vesileyle bilime vurgu yapmıştır; *“Hiç bilinle bilmeyen bir olur mu? Bilen insan gözü açık gibidir- olayların hakikatını görür, bilmeyen ise kör gibidir – hiçbir şeyi görmez ve anlamaz”* demmiştir. Bilmek de neyle olur, bilimin ışığından faydalanmakla, bilim yolunda gitmekle, okumakla, araştırmakla olur; bunu orta zekada olan herkes bile bilecektir. O halde “din, bilime manidir” diyenler, resmen İslâm Dinine iftira atmaktadırlar; ve bu mantıksız/ayakları yere basmayan tavırlarıyla, bilerek, ya da bilmeyerek emperyalist batılılara, Kuran dışı - sapkın kişi ve tarikatlara hizmet etmektedirler!

Ayrıca bir insan “Ben dindarım, Ben Müslüman’ım – Ben inançlıyım” dedikten sonra, ki Büyük Atatürk böyle diyor; “Bizzat gerçeğe nasıl inanıyorsam, dinime de öyle inanıyorum” diyor, yani resmen “Ben inançlıyım” diyor, Ona *“dinsizdi – inançsızdı; veya O usulen – mecburen dine önem veriyor gibi görünüyordu, veya o şartlarda mecburen din lehinde konuşuyordu vs...”* diyebilmek hiç kimsenin ama hiç kimsenin haddi değildir. Bir peygamber bile olsa, bir insanın inançlı olup, olmadığı hakkında hüküm veremez. Yüce Allah’tan başka hiç kimse, ama hiç kimse, bir inansın inancı hakkında, veya bir kişinin Müslüman olup - olmadığı hakkında hüküm veremez; ahkâm kesemez! Diğer yanda Büyük Atatürk’ün inançlı, ya da inançsız olması da hem hiç kimseyi ilgilendirmez; hem de hiçbir şeyi değiştirmez. Bir başka deyişle Onun *“dinsiz veya dindar oluşu”* da, Onun üstün değerini değiştirmez. Ancak O gayet açık bir şekilde *“Ben inançlıyım”* diyorsa da, bunun aksini söylemek de hiç kimsenin haddi olamaz.)

KURAN ESASLARINA GÖRE İSLÂM

İlk olarak şu hususun altını önemle ve defalarca çizmek istiyorum; genelde *“İslâm’ın şartı beştir”* diyerek, bu koskoca evrensel dini sadece beş şarta indirgemek son derece yanlıştır. (Kelime-i şahadet getirmek, namaz kılmaz, oruç tutmak, zekat vermek, hacca gitmek) Bu evrensel Dine Kuran’ın penceresinden baktığımızda, onu “basma kalıp – basit beş şarta indirgemenin”, İslâm Dinine yapılan en büyük haksızlık olduğunu gördük. Söz konusu bu şartlar, ikinci – üçüncü derecede önem arz eden – formalite icabı şartlardır; şöyle ki Kuran’a göre bir Müslüman her şeyden, her şarttan ve her ibadetten önce “güzel ahlâk sahibi” olmak zorundadır; bir başka deyişle İNSAN, tam da Yüce Allah’ın murat ettiği gibi *“aklıyla – mantığıyla - özüyle – vicdaniyla, faydalı sözleri ve davranışlarıyla ve de etrafına sağladığı güzel hizmetler ve yardımlarla”* İNSAN gibi *“İNSAN”* olmak zorundadır. Bir başka deyişle

Müslüman, Yüce Allah'ın beğenebileceği – kulluğa – Müslümanlığa kabul edeceği KIRATTA bir İNSAN olmalıdır: Bu bağlamda İnsan, Allah'ın “ona bahşettiği en büyük lütuf olan aklını kullanan – düşünen - sorgulayan, gerçeği araştıran ve bulan, gerçeği bulduğu zaman da bunu açıkça söylemekten ve savunmaktan çekinmeyen, sözün en doğrusuna ve faydalısına uyan, verdiği sözü mutlaka ama mutlaka yerine getiren, herkese ve tüm canlılara karşı adaletli, merhametli ve cömert olan, dünyada hem insanlara, hem de tüm canlılara yaşamı güzelleştirmek için çabalayan” FAYDALI bir İNSAN olmalıdır. İşte özetle İslâm'ın istediği “İNSAN” ve istediği “Müslüman” budur. Herkes iyi bilsin ki İslâm, “insanın kılığı kıyafeti – türbanı - saçı – sakalı ve göstermelik - otomasyona bağlanmış sözde ibadetleriyle” kesinlikle ilgilenmemektir. O halde Yüce Allah'ın murat ettiği – planladığı – arzuladığı “İNSAN” olmadan, Müslüman olunamaz, OLUNAMAZ.

Bu bağlamda İslâm Dini tüm insanlık âlemi için “doğruluğu, barışı, adaleti, dostça ilişkileri - iyi geçinmeyi, paylaşımı ve huzuru” öngörmektedir. Yüce Allah bu amaçla tüm insanlık âlemini son bir kez daha uyarmak için Vahiy Kitabı Kutsal Kuran'ı tebliğ etmiş ve demiştir ki “Dininizi artık olgunlaştırdım ve sizden sadece İslâm'dan razı oldum”. Hal böyleyken, İslâm Dininin sadece “Araplar için olduğunu, Arap coğrafyasına ait bir din olduğunu ve Arapları ilgilendirdiğini” inatla iddia eden bazı kimselerin olması oldukça dikkat çekici ve düşündürücü bulunmuştur! Hatta böyle “temelsiz ve tutarsız düşünen kişilerin”, söz konusu bu düşünceleri sadece kendilerini bağlarken, topluma da bunları dayatmaya çalışmaları kabul edilebilir bir davranış şekli değildir! Onların bu davranışını akılla – mantıkla ve bilimle açıklamaya imkân yoktur! Bir insan ya inançlıdır, ya da inançsızdır; ancak şayet inançsız ise başkalarının inancını sorgulayamaz - siz niye inançlısınız diyemez, inançlı bir kimsenin dinini ve kitabını eleştiremez! İslâm'ı değerlendirirken, bakılması gereken tek ve yegane pencere elbette “Kuran Penceresidir” ve Kuran'ın Penceresinden baktığımızda da, “İslâm Araplar için gelen bir dindir görüşünün” kesinlikle ve kesinlikle doğru olmadığı açıkça görülmüştür.

Şöyle ki bizzat İslâm'ı tebliğ eden Kuran “İslâm Dininin tüm dünya insanlarına – tüm insanlık âlemine geldiğini, insanları son bir kez daha uyarmak için geldiğini” bizzat açıkça ifade etmiştir. İslâm Dini konusunda da, sadece ve sadece Kuran referans alınmalıdır. Büyük Atatürk'ün de ifadesiyle, İslâm Dini “en akılcı ve en mantıklı din” olduğundan, bilimle de uyumludur – insanlığa manevi güç ve faydalı öğütler vermekle de uyumludur; bu

bağlamda İslâm'da, akla – mantığa ve bilime aykırı hiçbir şey yoktur. Ayrıca İslâm, kendinden önce gelen dinlerin (Musevilik ve Hıristiyanlık) *“ruhban sınıf eliyle saptırılmış olmasından dolayı, açgözlü, hırslı, hak – hukuk gözetmeyen zalim insanlar eliyle dünyaya kötülük tohumları saçılıp, şiddet, zulüm ve savaşlar çıktığını, bundan dolayı insanların yokluklar ve acılar çektiğini”* vurgulayarak, tüm insanlık âlemini son bir kez daha uyararak ve mutlak dini gerçekleri insanlık âlemine son bir kez daha tebliğ etmek üzere gelmiş olan en son dindir. Şimdi Kuran'ın penceresinden bakarak, söz konusu bu hususlarla ilgili Âyetleri görelim:

(Âyetlere geçmeden önce bir parantez açarak son derece önemli bir hususa dikkat çekmek istiyoruz; İslâm ve Onun tek kaynağı **İlâhi Vahiy Kitabı Kutsal ve Korunmuş olan Kuran** tebliğ edileli 1400 yıl olmuştur, ancak *“Müslümanlığın Tarihi – bir başka deyişle Yüce Allah'ın İlâhi Uyarıları - Mesajları ve Emirleri”* hiç değişmeden ilk insana (Hz. Adem'e) kadar geriye doğru gitmektedir... **Kuran'a göre tüm insanlık âlemine gelen İslâm Dini, en doğru, en akılcı, en tamamlayıcı, en mükemmel ve en son gelen dindir, hatta İslâm Dini, Yüce Allah'ın insanlığa “sizlerden razı olacağım tek dindir” dediği dindir.** Kuran'a göre KURAN, en başından itibaren – yani dünyada insan var olduğundan itibaren - çeşitli peygamberler sinsilisiyle insanlara ulaştırılan Allah Mesajlarının - en doğrusu, en mükemmeli, en tamamlayıcısı ve en sonuncusudur. **Çünkü orijinal Allah mesajları, uyarıları ve emirleri, insan eliyle (yani krallar ve krallara menfaat ve makam karşılığı bağlarla bağlı olan ruhban sınıf eliyle) saptırılmıştır, İlâhi Mesajlar gizlenmiştir,** Museviliğe ve Hıristiyanlığa yalanlar ve hurafeler katılmıştır - hatta Allah'ın peygamberleri (Üzeyir ve Hz. İsa) tanrı yapılarak Allaha ortak koşulmuştur! **İşte bu anlamda Kuran diyor ki, Benden önce insan eliyle ortaya atılan “tüm yalanları - yanlışları – sapmaları - hurafeleri düzeltmek ve Mutlak İlâhi Gerçekleri açıklamak üzere, Yüce Allah'ın Elçi Meleği Hz. Cebrail aracılığıyla, en son peygamberi olarak seçmiş olduğu Hz. Muhammed'e bizzat vahiy yoluyla indirilen Tek Kutsal Kitabım.”**)

Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 19: **“ALLAH KATINDA DİN İSLÂM'DIR.”**

Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 85: ***“Kim İslâm'dan başka bir din ararsa, bilsin ki, o din ondan kabul edilmeyecek ve ahirette o kaybedenlerden olacaktır.”***

(Bu noktada hayati derecede önemli bir hususu eklemeyen vicdanen çok rahatsız olurum; şöyle ki 600 küsur yüzyıl hüküm ve muhteşem bir saltanat süren Osmanlı padişahları

“Allah’ın Yeryüzünde Gölgesi – İslâm’ın Halifesi – Koruyucu vs...” diye dinen kutsallaştırılarak Türklere tanıtılmışlardır! Oysaki Osmanlı Tarihini, Kuran’ın ışığı altında ve tarafsız kaynaklardan incelememiz neticesinde elde ettiğimiz bilgiler, Osmanlı padişahlarının söz, tavır ve uygulamalarının, Kuran ile uyum içinde olmadığını gayet net ve açık olarak ortaya koymuştur! Aklımıza şöyle bir soru takılmıştır; Osmanlı padişahlarının arkasında yer alan ülema sınıfı ve bu sınıfın başkanı Osmanlı İmparatorluğunda din adına kanun hükmünde “Fetva Verme Yetkisi” olan en yüksek dini otorite olan şeyhülislâm, sözünü ettiğimiz Âyetleri acaba bilmiyorlar mıydı! Çünkü Yüce Allah “Ben sadece ve sadece İslâm Dininden Razi Oldum, insanlardan sadece ve sadece İslam Dinini kabul edeceğim” diyor. Hatta Allah “İslâm’ın doğru tanıtılması – anlaşılması ve yayılmasında Bana yardımcı olun” diyor; Saf Sûresi – Âyet 14; “Ey inananlar, Allah’ın yardımcıları olun: Nitekim İsa da havarilerine; “Allah yolunda benim yardımcıları kimdir?” demişti ve havariler; “Allah yolunun yardımcıları biziz” dediler. Muhammed Sûresi – Âyet 7; “Ey inananlar, eğer siz Allah’ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder”. Haşr Sûresi – Âyet 8: “Allah’ın lütuf ve rızasını arayanlar; Allah’a ve Elçisine yardım edenler, işte doğru olanlar onlardır.” Hal böyleyken, Osmanlı padişahları ve ulema sınıfının, İslâm’ın doğru anlaşılmasına ve yayılmasına değil de, Kuran’ın “bu din ruhban sınıf eliyle saptırılmıştır” dediği “Hz. İsa’nın tanrı yapıldığı Ortodoks Hıristiyanlığın” güçlenip yayılmasına hizmet ettiklerini hayrete tespit ettik!

Açıkça görüldüğü üzere Allah “Benim dinimin tanıtılmasına - anlaşılmasına – yayılmasına yardımcı olun” diyor... Peki Osmanlı padişahları neden bu emre itaat etmemişlerdir? Hatta onlar, Kuran’ın “bunlar ruhban sınıf eliyle saptırılmıştır, ilâhi gerçekler gizlemiştir vs... diye açıkça belirttiği ve peygamber İsa’nın tanrı yapıldığı dini” maddi ve manevi olarak yüzyıllarca niye desteklemişlerdir? Yüce Allah’ın “bunlar yanlıştır, sapkındır, bunlar Beni ve Kuran’ı inkâr ediyor - bunlar benim düşmanımdır vs...” dediği saptırılmış dinlerin ruhban sınıfını ve mensuplarını Osmanlı padişahların desteklemeleri, akla – mantığa ve eşyanın tabiatına ayıkırıdır! Oysaki Kuran’da “Hz. İsa’nın orijinal dini öğretisinden saptırılarak, peygamber İsa’nın “Tanrı” yapıldığı Ortodoks Hıristiyanlık dininin Yüce Allah tarafından kabul edilmeyeceği” gayet açık bir şekilde bildirmiştir! Peygamber İsa, ölümünden 325 yıl sonra İznik Konsilini tertip eden Bizans Kralı Konstantin’in, Hz. İsa’yı “tanrı” yaptığını ilân etmesiyle tanrılaştırılmıştır! Resmen Allah’a ortak koşmak demek olan bu tavır ve ilân, Allah’ın Kuran’da “hiç affetmeyeceğim” dedi en büyük günahdır. Maide Sûresi – Âyet 72;

“Andolsun, Tanrı ancak Meryem oğlu İsa’dır diyenler, elbette kafir (Allah tanımaz) olmuştur.” Maide Sûresi – Âyet 73; *“Tanrı için üçüncüsüdür diyenler* (Trinity Doctrine - Orthodox Christianity/ Teslis İnancı: 1.Baba Tanrı – 2. Oğlu Tanrı İsa – 3.Kutsal Ruh) *elbette kafir olmuştur.”* Maide Sûresi – Âyet 75: *“Meryem oğlu İsa, bir elçiden başka bir şey değildir.”* Bakara Sûresi – Âyet 254: *“Kafirler, zalimlerin ta kendisidir.”* Nisa Sûresi – Âyet 101: *“Muhakkak ki kafirler (Allah tanımazlar) sizin açık düşmanınızdır.”* Ve Kuran’da bu doğrultuda pek çok Âyette uyarılar vardır... O halde Osmanlı padişahları *“Allah’a ortak koşulan bu dinin güçlenmesini ve yayılmasını”* neden sağlamışlardır? Ayrıca Osmanlılar, Kuran’ın Türkçeye çevrilmesini ve matbaada basılarak çoğaltılmasını da yasaklamışlar ve böylece Müslüman Türkler, inançları olan İslâm Dininin tek Kaynağı olan Kuran’ı ana dillerinde anlayarak okuyamamışlar, Allah’ın uyarı ve emirlerini yüzyıllarca öğrenememişler, dolayısıyla hayatlarına uygulayamamışlar ve göstermelik şekli ibadetlerle – dayatılan Arapça ezberlerle, insan eliyle uydurulmuş yasaklar, haramlar ve cezalarla, İslam Dininden yüzyıllarca bihaber yaşatılmışlardır! Ta ki Büyük Atatürk’e kadar...)

Sebe Sûresi – Âyet 28: *“Biz seni (Hz. Muhammed’e hitaben) **BÜTÜN İNSANLARA**, müjdeleyici olarak gönderdik, fakat insanların çoğu bilmezler.”*

İbrahim Sûresi – Âyet 52: *“Bu Kuran **TÜM İNSANLARA** (sadece Araplara değil!) **bir tebliğdir** (bildiridir – duyurudur). **İnsanlar, Kuran ile uyarılsınlar, Allah’ın TEK TANRI olduğunu bilsinler ve sağduyu sahipleri öğüt alsınlar diye gönderilmiştir.”***

Sûra Sûresi – Âyet 13: *“Allah, Nuh’a tavsiye ettiği dini, sana (Hz. Muhammed’e hitaben) vahyettiği dini, İbrahim’e, Musa’ya, İsa’ya tavsiye ettiği dini (Yani İslâm’ı) düzen yaptı.”*

Fussilet Sûresi – Âyet 44; Özetle *“(Hz. Muhammed’e hitaben) Sana söylenen, senden önceki elçilere söylenmiş olandan başka bir şey değildir.”*

Â-i İmrân Sûresi – âyet 71: *“Ey Kitap ehli (Tevrat ve İncil ehli), niçin gerçeği yalana karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz?”*

Tevbe Sûresi – Âyet 30: *“Yahudiler, “Üzeyir, Allah’ın oğludur” dediler; Hıristiyanlar da “İsa, Allah’ın oğludur” dediler. Bu onların ağızlarıyla uydurdukları sözlerdir. Sözlerini, önceden inkâr etmiş olan müşriklerin (Allah’ ortak koşanların) sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin, nasıldan haktan (doğrudan), batıla (yalana) çeviriyorlar!”*

Kehf Sûresi – Âyetler 4 & 5: **“Kuran, “Allah, çocuk edindi” diyenleri uyarır. Bu hususta ne kendilerinin, ne de atalarının hiçbir bilgisi yoktur. Ağızlarından ne küstahça söz çıkıyor! Onlar yalandan başka bir söz söylemiyorlar.”**

Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 52; **“İsa, halkında inkârı sezince dedi ki “Allah yolunda kimler bana yardımcı olacak?”; Havariler dedi ki; “Biz Allah yolunun yardımcılarıyız, Allah’a inandık, şahit ol, biz Müslümanlarız” dediler.”**

Maide Sûresi – Âyet 111; **“Havarilere “Bana ve Elçime (Hz. İsa’ya) inanın” diye vahyetmiştim. Havariler; “İnandık, bizim Müslümanlar olduğumuza şahit ol” demişlerdi.”**

Furkan Sûresi – Âyet 4: **“ “Muhammed, Kuran’ı uydurdu, başka toplulukta ona yardım etti” dediler ve kesin bir haksızlığa ve iftiraya vardılar.”**

Kasas Sûresi – Âyetler 52 & 53: **“Kuran’dan önce kendilerine Kitap verdiklerimizden bazıları, bu Kuran’a inanırlar. Onlara Kuran okunduğu zaman, “Ona inandık, Kuran Rabbimizden gelen gerçektir. Zaten biz Kuran’dan önce de Müslümanlar idik”, derler.”**

Maide Sûresi – Âyet 3: **“Bu gün inkâr edenler, artık sizin dininizi yok etmekten umudu kesmişlerdir. Onlardan korkmayın, Benden korkun. Bugün için dininizi olgunlaştırdım ve size nimetimi tamamladım ve sizden din olarak İslâm’a tazı oldum.”**

Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 20; **“Kendilerine Kitap verilenlere (yani Musevilere/Yahudilere ve Hıristiyanlara) ve ümmilere (okuma – yazma bilmeyenlere) de ki; “Siz de İslâm oldunuz mu?” Eğer İslâm olurlarsa doğru yolu bulmuşlardır. Yok eğer arkalarını dönerlerse, sana düşen sadece duyurmaktır. Allah, kullarının yaptıklarını görmektedir.”**

Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 67: **“İbrahim ne Yahudi, ne de Hıristiyan’dı. İbrahim dosdoğru bir Müslüman’dı. İbrahim, Allah’a ortak koşanlardan değildi...”**

Hac Sûresi – Âyet 78: **“Babanız İbrahim’in dinine uyun. O Allah, bu Kuran’da ve önceki Kitaplarda da size “Müslümanlar” adını verdi.”**

İbrahim Sûresi – Âyet 4: **“BİZ HER ELÇİYİ, KENDİ KAVMINİN DİLİYLE GÖNDERDİK Kİ, ONLARA AÇIKLASIN.”**

Dûhan Sûresi – Âyet 58: **“Biz Kuran’ı senin dilinle (Hz. Muhammed’e hitaben) kolaylaştırdık ki, düşünüp öğüt alsınlar.”** (Hz. Muhammed’in elçi olarak tayin edildiği toplum Araplar olduğu için, Kuran mesajları da Arapça gelmiştir.)

Zuhruf Sûresi – Âyet 3: **“Biz düşünüp anlamanız için Kuran’ı Arapça bir Kuran yaptık.”**

(Kuran’ın mesajı evrenseldir – tüm insanlığadır; ancak Kuran Arap toplumuna geldiği için ve Araplar anlasınlar diye “Arapça” gelmiştir. Eğer Kuran Çinlilere gelseydi, o zaman da Çince olacaktı... Kuran’ı dili değil, verdiği İlâhi Mesajlar – Emirler - Uyarı ve Dersler önemlidir. Kuran’da da açıkça belirtildiği üzere söz konusu İlâhi Mesajlar - Uyarılar ve Emirler her peygamberin, mensubu olduğu toplumun diliyle gelmiştir ki anlaşılınsınlar... Bundan daha doğal ne olabilir ki!)

Fussilet Sûresi –Âyetelr 43 & 44: **“Sana söylenen (Hz. Muhammed’e hitaben) senden önceki elçilere söylenmiş olandan başka bir şey değildir. Eğer biz Kuran’ı yabancı bir dilde Kuran yapsaydık, Araplar derdi ki “Âyetler, anlayacağımız bir dilde açıklanmalıydı, Arap’a yabancı söz mü geldi?””**

SÂD SÜRESİ – ÂYETLER 87 – 88; “KURAN, ANCAK BÜTÜN ÂLEMLERE ÖĞÜTTÜR; BİR SÜRE SONRA KURAN HABERLERİNİN DOĞRU OLDUĞUNU GAYET İYİ BİLECEKSİNİZ.”

Görüldüğü üzere KURAN, Allah’ın **“Kabul ETTİĞİM - Razi Olduğum Tek Dindir”** diye açıkça ve net olarak belirttiği - evrensel bir din olan İSLÂM’I tebliğ etmek üzere geldiğini ve tüm insanlık âlemine hitap ettiğini ve içinde barındırdığı İlâhi Mesaj ve Uyarıları her millete, o milletin anlayacağı şekilde – o milletin ana diliyle verdiğini açıkça belirtmiştir. Bunu gayet iyi anlayan Büyük Atatürk de, Kuran’ı ana dilimiz olan Türkçeye çevirerek, Türk Milletinin dini inancı olan İslam’ı, Türklerin en doğru şekilde anlaması için büyük çaba harcamıştır... Ancak Onun bu kutsal amacı, Osmanlı Devrinde 600 küsur yıldır kökleşen - kemikleşen **“Emevi Arap dili ve geleneği dayatmasını”**, Cumhuriyet döneminde de yeniden Türklere uygulamak isteyen **“din siyasetçilerinin ve tüccarlarının”** işine gelmemiştir... Nitekim bu Osmanlı zihniyeti taşıyan unsurlar, 1938 sonrası tekrar **“Arapça kutsaldır – Arapça ezber şarttır – kadınlar kapanmalıdır vs...”** dayatmalarıyla hemen harekete geçmişlerdir...

Burada önemle altını çiziyoruz, ARAPÇANIN HİÇ BİR KUTSALLIĞI VE ÖNEMİ YOKTUR; ARAPÇA İSLÂM DİNİNİN DİLİ DEĞİLDİR; İSLÂM DİNİNDE KUTSAL OLAN SADECE VE SADECE ALLAH'IN MESAJLARI – UYARILARI VE EMİRLERİDİR; BUNLARI ANLAMADAN – BİLMEYEN, KALBEN HAZMETMEDEN VE HAYATLARIMIZIN HER ANINA UYGULAMADAN DA, “SAMİMİ İNANÇLI OLMAYA VE ALLAH TARAFINDAN KABUL EDİLEBİLİR İBADETLER YAPMAYA” İMKÂN YOKTUR. ONUN İÇİN MÜSLÜMAN OLAN HER MİLLET, KURAN'I KENDİ ANA DİLİNE ÇEVİREREK, ANLAYARAK OKUMALI, HAZMETMELİ VE TÜM HAYATINA – HER ANINA MUTLAKA UYGULAMALDIR. İslâm Dini ile ilgili olarak yaptığımız söz konusu bu uyarı “2 + 2 = 4” eder kadar kesin ve mutlak bir bilgidir.

KURAN'A GÖRE YÜCE ALLAH BİR MÜSLÜMAN'DA NE GİBİ ÖZELLİKLER İSTİYOR:

Kuran'a göre bir Müslüman'da olması gereken vasıflar, bir madalyonun tamamını oluşturan iki yüzü gibi algılanmalıdır; şöyle ki bir yüzünde “mütevazilik, kibarlık - tatlı dillilik – merhamet, kardeşlik - iyilik severlik - paylaşım - cömertlik ve barış” vardır, diğer yüzünde ise yalancılara – dolandırıcı ve entrikacılara karşı, toplumda kötülük üreten – huzur ve adaleti bozarak nifak tohumları saçan kişilere karşı, hak – hukuk tanımayan, zorba ve zalimlere karşı de “gayet güçlü / sert ve şiddetli bir tavır – bir tepki ve mücadele sergilemek” vardır. Bir başka deyişle bir Müslüman, “kişiler, şartlar ve durum neyi gerektiriyorsa, onu Kuran esaslarına göre değerlendirmeli ve gereğini yapmalıdır”.

O halde bir Müslüman, Yüce Allah'ın önemseydiği ve emrettiği hususları hayatının her anında uygulamalı ve bu doğrultuda Yüce Allah'ın istediği şekilde değerlendirme yaparak, sadece ve sadece Onun emirlerini yerine getirmeye çalışmalıdır. İşte İslâm'da ölçü de budur; “şu ne der, bu ne der? Filanca kimse benim hakkımda ne düşünür, acaba patronum kızar mı? Zengin dostum bana darılır mı? Şimdi parti başkanına onun yanlış yaptığını söylesem, acaba beni partiden ihraç eder mi vs...” gibi şeyler düşünmeyecek, sadece Kuran'a göre doğrusu neyse onu yapmalıdır; ve böyle yaparak Allah'ın rızasını kazanmış olacaktır. O halde Bir Müslüman bir olay karşısında önce “aklını çalıştıracak, en doğrusu, en mantıklısı nedir diye düşünecek ve araştırma yapacak; ayrıca bu hususta Yüce Allah ne emrediyor diye Kuran'a soracak ve sonunda O emrin gereğini” yapacaktır. Zaten İslâm, “akıl – ahlâk – ilim/bilgi” temel sac ayağı üzerine oturtulmuştur. Kuran'a göre “akıl, mantık ve vicdanını” devreden çıkararak bir kişi Müslüman olamaz.

Bu hususta açıklayıcı bazı somut örnekler vermek istiyorum;

- **Bir Müslüman, her yerde, her şartta, herkese karşı ve her neye mâl olursa olsun doğru konuşmalıdır, sözünde durmalıdır, adaletli olmalıdır ve titizlikle kul hakkı gözetmelidir;** bu bağlamda başta insan olmak üzere, karıncadan - kediye – köpeğe - kuşa – ata – file – koyuna, ormana - ağaçlara vs... kadar, en ufaktan – en büyüğüne kadar hiçbir canlının yaşam hakkını ve hukukunu ihlâl etmemelidir. Müslümanlar böyle davrandıkları sürece de, yaşadıkları toplumlarda adalet, güven, saygı, huzur ve yaşamaya değer - güzel bir hayat olacaktır.
- **Bir Müslüman adaletli, merhametli ve duyarlı olmak zorundadır.** Örneğin bir Müslüman yolda giderken, veya bir pazar yerinde dolaşırken veya bir kafeteryada otururken, ya da herhangi bir yerde bir köpeğin veya bir kedinin, veya başka bir hayvanın şiddete maruz kaldığına şahit olursa: Ya da bir Müslüman bir resmi dairede, veya hastanede veya herhangi bir yerde bir kişiye haksızlık yapıldığını veya yanlış bir uygulama olduğunu görürse, **O Müslüman, masum – biçare minik canları veya haksızlığa uğrayan bir kişiyi, veya haksız bir olayı görmemezlikten gelemez, “adam sende - bundan bana ne; neme lazım, ben kötü kişi olmayayım”** diyemez! Bir Müslüman’ın şahit olduğu bir haksızlık – bir saldırı – bir zulüm varsa, buna duyarsız ve tepkisiz kalmaz; çünkü bir Müslüman’ın ailesine – komşularına - mahallesine – ülkesine – tüm doğaya, hatta dünya insanlarına ve doğal kaynaklara karşı bile sorumlulukları vardır... Bahsettiğimiz bu olayda Müslüman hemen olaya müdahale edip, hayvancağızı kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmalıdır; şayet buna gücü yetmiyor ise hemen yardım istemelidir, ya da polisi aramalıdır.
- **Bir Müslüman “gözünün gördüğü, elinin ulaşabildiği ve maddi gücünün yettiği oranda”** her türlü ihtiyaç sahiplerine yardım etmelidir... (ihtiyaç sahipleri insanlar do olabilir, hayvanlar da olabilir, ağaçlar- bitkiler bile olabilir) Bakara Sûresi – Âyet 195; **“iyilik edin, mallarınızı Allah yolunda harcayın, doğrusu Allah, iyilik edenleri sever.”** Örneğin her kim ihtiyaç sahibi ise, bir Müslüman ona kendi gücü oranında yardım etmelidir; bu komşusu da olabilir, arkadaşı da olabilir, yağmurun altında yavrularıyla kalmış bir kedi de olabilir... **Bir Müslüman, her kim olursa olsun - hangi canlı olursa olsun, her kim darda, zorda ve çaresiz kaldıysa, ona yardımcı olmaya çalışmalıdır... Hatta bir Müslüman, mahallesindeki kedileri, köpekleri ve kuşları bile**

kollamalı, onlara birer kap su ve mama vermeyi bir *“insanlık görevi”* bilmelidir. Çünkü hayvanların yaratıcısı Yüce Allah’tır ve bu sessiz – masum – biçare kullarını insanlara emanet etmiştir; bir Müslüman için de, özüyle insan olan birine de, emanete ihanet etmek asla yakışmaz! Emanete ihanet eden bir kişiye ne Müslüman denilebilir – ne de insan!

- Bir Müslüman her şartta, her yerde ve herkese karşı dosdoğru ve dürüst olmalıdır: Babası – anası, amcası, hatta patronu, ya da başbakan dahi ondan *“yalan konuşmasını istese, ya da yalan yere şahitlik yapmasını”* istese, bu talebi her ne pahasına olursa olsun hemen reddetmeli ve *“Ben, Allah’tan korkarım, asla yalan söyleyemem”* demelidir. Bu arada ünlü Türk Atasözümüzü de hatırlatmak isterim; ***“Yalan, tüm kötülüklerin başıdır.”*** Zaten dürüstlikle – adaletli olmak, adeta birbirini tamamlayan iki özelliktir. Maide Sûresi – Âyet 42; ***“Hüküm verdiğinde, adaletle hüküm ver, çünkü Allah, adaleti yerine getirenleri sever.”***
- Bir Müslüman yolda giderken, yola veya kaldırıma tükürmemelidir, yerlere çöpünü atmamalıdır; kaldırımları – sokakları – parkları – sahilleri - piknik alanlarını evinin içi gibi temiz tutmaya çalışmalıdır: Şayet bir Müslüman trafikte araç kullanıyorsa başta yayalar ve sokak hayvanları olmak üzere, sonra da diğer araç sürücülerine karşı saygılı olmalıdır; onlara zarar vermemek için azami derecede gayret göstermelidir; trafik ışık ve levhalarına dikkatle uymalıdır. Medeniyetin – Bilimin – İnsanlığın ve İslâm’ın göstergeleri başka canlılara karşı duyarlı olmak ve saygı göstermektir. Medeni – modern - çağdaş olmak demek, son moda marka giyinip, pahalı cep telefonu kullanmak, lüks araca binmek, lüks evde yaşamak vs... değildir! Medeniyet sahibi olmanın ilk şartı başka canlıların yaşam hakkına saygılı olmaktır; etrafını rahatsız etmemek - etrafına zarar vermemek ve düşünceli olmaktır; ayrıca samimi, kibar, güler yüzlü, *“günaydın – iyi günler, teşekkürler vs...”* demesini de bilmektir; kadınlara karşı kibar ve saygılı olmak demektir; kısacası medeniyet, insan gibi insan olmaktır. Yoksa medeniyet sadece teknolojiyle, asfalt yollarla, dev binalarla, lüks alışveriş merkezleriyle, görkemli binalarla vs... olmaz!
- Bir Müslüman *“hırslı - aç gözlü – bencil, duyarsız, kibirli ve cimri”* zinhar olamaz; bu tavır İslâm’ın özüne yüzde yüz terstir! Bir Müslüman *“ben yiyip, içip keyfime bakarım; ben mi dünyayı düzeltereğim, ben kendime, aileme, dostlarıma, mutluluğuma ve işime*

bakarım, başkası da ne olursa olsun bana ne; varsın benden sonra tufan kopsun...”
diyemez; bu tavır İslâm’ın özüne yüzde yüz terstir!

Yukarıda özetle bazı örnekler vermeye çalıştık, anlayana bunların kafi olacağı kanaatindeyim. Yoksa bu örnekleri sayfalarca çoğaltmak tabii ki mümkündür... Şimdi de yine özet olarak, doğrudan doğruya Kuran Âyetlerinden örnekler vermek istiyoruz;

- Daha önce de altını defalarca çizdiğimiz gibi ve şimdi yine çizeceğimiz gibi Kuran’a göre İslâm’da **“DOĞRULUK”**, Yüce Allah’ın murat ettiği **“İDEAL İNSAN KARAKTERİNİN”** en üst, en değerli ve en belirgin ahlâki göstergesidir. Hatta Yüce Allah **“Doğru İnsanları”**, şehitlerle aynı makamda tutmuştur. **Hadid Sûresi – Âyet 19:** **“Çok doğru olanlar ve şehitler, onların mükafatları ve nurları vardır.”** Bu Âyette sözü geçen **“çok doğru olanlar”** ifadesi, yukarıda değinmiş olduğumuz gibi, herkese karşı, her yerde ve her şartta doğruluktan asla ve asla ödün vermeyen dürüst insanları kast etmektedir. **Ahzab Sûresi – Âyet 70:** **“Ey inananlar, Allah’tan korkun ve doğru söz söyleyin.”** **Tevbe Sûresi – Âyet 119:** **“Ey inananlar, Allah’tan korkun ve doğrularla beraber olun.”** **Ahkâf Sûresi – Âyet 13:** **“Rabbimiz Allah’tır deyip, doğru olanlara korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir.”**
- Bir Müslüman özgür ruhlu, korkusuz ve cesur olmalıdır; çünkü Kuran’a göre onun Yüce Allah’tan başka dünyada korkacağı ve çekineceği hiç kimse, ama hiç kimse yoktur; çünkü Müslüman, dünyayı, kainatı, insanlık âlemini, bilinenleri ve bilinmeyenleri, kısacası her şeyi Yaratan, Gözetten ve İdare eden En Büyük Güce – Tek ve Eşsiz Olan Tanrıya sığınmıştır ve artık Onun koruması altındadır. **Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 159:** (özetle) **“Allah’a dayan; çünkü Allah, kendisine dayanıp, güvenenleri sever.”** **Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 160:** **“Eğer Allah size yardım ederse, artık sizi yenecek kimse yoktur. Ve eğer sizi yüzüstü bırakırsa, Allah’tan sonra size kim yardım edebilir? Müminler Allah’a dayansınlar.”** **Cin Sûresi – Âyet 18:** **“Allah’tan başka hiç kimseye yalvarmayın.”** **Ahkaf Sûresi – Âyet 21:** **“Allah’tan başkasına kulluk etmeyin.”** **İSLÂM’DA “KULA KULLUK YAPMAK” ASLA YOKTUR.** Oysaki 600 küsur yüz yıl gibi oldukça uzun bir zaman diliminde Türkler, Osmanlı padişahlarına, devşirme yöneticilerine, padişahın paye ve güç vererek **“ağa – paşa”** yaptığı ağalara – paşalara kul - köle yapılmışlar, el – etek öptürülmüşler, böylece hem şirk batağına itilmişler, hem de insanlık onur ve haysiyetleri çiğnenmiştir! Türkleri bu alçaltıcı

zilletten/zulümden kurtaran da tabii ki Büyük Atatürk olmuştur; ancak görünen odur ki bazı Türkler bu tarihi gerçeği pek çabuk unutmuşlardır!

- Kuran'a göre "ahde vefa – yani verilen söze mutlaka sadık kalmak ve her ne olursa olsun verilen sözü yerine getirmek" de son derece önemli bir başka ahlâki göstergedir. Bir insanın "güvenilir ve dürüst olarak tanınmasına" vesile olan en baş etkidir. Saf Sûresi – Âyetler 2 & 3: "Ey inananlar, niçin yapmayacağınız şeyi söylüyorsunuz? Yapmayacağınız şeyi söylemek, Allah katında en sevilmeyen şeydir." Maide Sûresi – Âyet 1; "Ey inananlar, verdiğiniz sözleri yerine getirin." Maide Sûresi - Âyet 89: "(özetle) Allah, bilerek yaptığınız yeminlerden ötürü sizi sorumlu tutar. Yeminlerinizi koruyun." Â'raf Sûresi – Âyet 102; "İnsanların çoklarını yoldan çıkmış bulduk, ama çoklarında sözünde durma diye bir şey bulmadık."
- Kuran'a göre bir insan ve illâki "Müslüman olduğunu iddia eden bir insan", aklını çalıştırıp – düşünmek – kişileri - olayları – duyduklarını aklen muhakeme etmek zorundadır... İslâm da "AKIL" insanı idare eden komutan konumundadır. Bu bağlamda bir Müslüman, hiç kimseye körü körüne inanmaz, bağlanmaz ve o kimsenin emri altına girmez; bir Müslüman hiç kimsenin arkasına takılıp, "işte o kişi çok zengindir – çok güçlüdür – çok nüfuzludur, ya da o belâlıdır" diyerek, menfaati icabı, hesabı icabı, ya da korkup - çekindiğinden bir başka kimsenin ardı sıra gitmez. Çünkü her şeyden önce bir Müslüman, ona akıl – vicdan ve muhakeme yeteneği bahşederek "İNSAN OLMA ONURUYLA" yaratan Yüce Allah'a karşı, söz konusu bu İNSANLIK VASIFLARINI ortaya koymakla yükümlüdür. Enfâl Sûresi – Âyet 22; "Allah katında canlıların en kötüsü, düşünmeyen sağırlar ve dilsizlerdir." Sebe Sûresi – Âyet 46; "De ki; "size bir şey öğütleyeyim; Allah için, ikişer ikişer, teker teker durup, düşünün." "YUNUS SÛRESİ – ÂYET 100; "ALLAH, PİSLİĞİ – AZABI (BELÂYI) AKILLARINI KULLANMAYANLARIN ÜZERİNE KOYAR." Kassas Sûresi – Âyet 60; "Aklınızı kullanmıyor musunuz?" Görüldüğü üzere bir Müslüman için aklını çalıştırmak – düşünmek, mantık yürütmek, bilmediği konuları araştırarak – gerçeğe ulaşmak ve ancak bundan sonra en doğru ve en mantıklı karara varmak, Kuran'a göre olmazsa olmaz bir davranış şeklidir.

KURAN'A GÖRE YÜCE ALLAH'IN İSTEMEDİĞİ, RAHATSIZ OLDUĞU, HATTA "BUNLAR BENİM DÜŞMANIMDIR" DİYE AÇIKÇA BİLDİRDİĞİ KİMSELER

İlk olarak belirtmemiz gereken nokta şudur; şimdi Kuran'a göre sözünü edeceğimiz olumsuz – çirkin karakter yapısının göstergeleri, bir Müslüman'da asla bulunmamalıdır. Özetle nedir bunlar; “Yalancılık - Yalancılık – Yalancılık – Yalancılık – Yalancılık – Yalancılık (Bir Müslüman yalan söyleyemez), içi başka – dili başka, yani iki yüzlülük, takiyye (olduğundan farklı görünmek; inandığından – düşündüğünden farklı konuşmak ve insanları kandırmak), hırsızlık yapmak, haram yemek, saldırganlık - şiddet, kötü konuşmak – küfür etmek, kul hakkı gözetmemek, kaba olmak - kalp kırmak, doğru olanı – haklı olanı – hak ve hukuku savunmamak, vatana ihanet etmek, korkak olmak, kalles ve nankör olmak, kibirli ve kendini beğenmiş olmak”... Şimdi bu olumsuz göstergelerle ilgili Âyetlere bakalım;

- **Nahl Sûresi – Âyet 105; “Yalani, ancak Allah’ın âyetlerine inanmayanlar uydurur; işte yalancı onlardır.”**
- **Enfâl Sûresi – Âyet 22; “Allah katında canlıların en kötüsü düşünmeyen sağırlar ve dilsizlerdir.”** (BU Âyette ve başka Âyetlerde kullanılan “körler, sağırlar ve dilsizler” kelimeleri elbette mecazi anlamda kullanılmıştır; yani gerçeği göremeyen – ya da görmek istemeyen gözler, gerçeği duymayan – ya da duymak istemeyen – yani gerçek işine gelmediği için duymayan, ve gerçeği söyleyemeyen – itiraf edemeyen diller – yani insan suretinde – dilsiz şeytanlar... Yüce Allah diyor ki “işte bu kimseler canlıların en kötüsüdür.” Kuran’da bahsedilen bu tür “körler – sağırlar ve dilsizlerin”, Türkiye’de maalesef ki bol miktarda bulduklarını da itiraf etmeden geçmek bize yakışmaz.)
- **Aynı sûrede - Enfâl Sûresi – Âyet 55’de Allah; “Allah’a göre canlıların en kötüsü kafirlerdir, artık onlar inanmazlar.”** diyor. Bir başka deyişle Allah, “kafirler, kör, sağır ve dilsizler, çünkü Benim duyduğum gerçekleri görmek, duymak, kabul etmek ve dilleriyle itiraf etmek istemiyorlar” diyor.
- **Ayrıca Enfâl Sûresi – Âyet 56’da Yüce Allah, “Sen kendileriyle andlaşma yaptığın halde kafirler, hiç çekinmeden, her defasında andlaşmalarını bozdular”** diyor. (Tarihimiz incelediğimde görülmüştür ki, bu Âyette ki uyarı Türk Milletinin başına pek çok kez gelmiştir... En son olarak da “Mondros Ateşkes Andlaşmasıyla” (30 Ekim 1918) gelmiştir, şöyle ki Mondros Mütarekesinin mürekebbi kurumadan, gayrimüslim emperyalist güçler maddeleri ihlâl etmeye başlamış ve Türk toprakları bir baştan bir başa işgal edilmeye ve saldırılara maruz kalmıştır... Zaten bazı yabancı kaynaklarda

ruhban sınıf ve bu sınıfın üst yetkilileri büyük papazlar, “*kafir Türklere karşı verdiğiniz sözü tutmak zorunda değilsiniz...*” diye devlet adamlarına ve askerlerine sözde dini görüş – hüküm bildirmişlerdir! Oysa ki İslam Dininde, söz verdiğin, ya da andlaşma yaptığın her kim olursa olsun (isterse karşındaki taşa tapsın), verdiğin sözünü mutlaka tut ve yaptığın andlaşmayı da bozma” emri vardır. Yani bir Müslüman her şartta ve herkese karşı, hatta karşısındaki düşmanı bile olsa, ona karşı da mutlaka dürüst ve güvenilir olmalıdır.)

- Nisa Sûresi – Âyet 142; (özetle) **“İki yüzlüler, güya Allah’ı aldatmağa çalışırlar. Namaza kalktıkları zaman da üşene üşen kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar, Allah’ı pek az anarlar.”**
- Nisa Sûresi – Âyet 145; **“Doğrusu iki yüzlüler, cehennem ateşinin en aşağı tabakasındadırlar. Onlar için hiçbir yardımcı bulamazsın.”**
- Âl- İmrân Sûresi – Ayet 57: **“Allah, zalimleri sevmez.”** Rum Sûresi – Âyet 45; **“Doğrusu Allah kafirleri sevmez.”** Yüce Allah Kuran’da **“zalimin ve kafirin ”** tarifini de yapıyor; Bakara Sûresi – Âyet 254; **“Kafirler, zalimlerin ta kendisidir.”** Kafirin sözlük tanımı da **“Allah’a inancı olmayan, Gayrimüslim (Non-Moslem), zalim - nankör”** olarak sözlüklerde açıklanmıştır. Mücadele Sûresi – Âyet 20; **“Allah’a ve elçisine düşman olanlar, en alçaklar arasındadır.”** Muhammed Sûresi – Âyet 34; **“Allah’a nankörlük edip, Allah yoluna engel olanları Allah affetmeyecektir.”**
- Bakara Sûresi – Âyet 98; **“Allah, inkâr edenlerin düşmanıdır.”** Âl-i İmrân Sûresi – Âyet 32; **“Allah, kafirleri sevmez.”** Tevbe Sûresi * Âyet 28; (özetle) **“Ey inanlar, Allah’a ortak koşanlar (şirk) pisliktir.”** (Gayrimüslimler – Museviler ve Hıristiyanlar, Tek Tanrı Olan Allah’ı, Allah’ın Vahiy Kitabı Kuran’ı ve Allah’ın elçi olarak seçmiş olduğu peygamberi Hz. Muhammed’i inkâr etmektedirler... Hatta **“Kuran’ı Muhammed uydurdu”** diyecek kadar ileri gitmektedirler! **Ankebut Sûresi – Âyet 49; “Bizim Âyetlerimizi, zalimlerden başkası inkâr etmez.”** O halde Yüce Allah’ın açıkça **“bunlar zalimdir, bunlar benim düşmanlarımdır”** diye bildirdiği Allah’ı tanımayan, hatta Ona ortak koşan gayrimüslimleri Osmanlı padişahları, sözde **“hoşgörü maskesi atında”,** neden kucaklayıp, korumaları altına almışlardır? Osmanlı padişahları neden gayrimüslim azınlıklara neden maddi ve manevi her türlü desteği vermişler ve neden onların siyasi, iktisadi, ticari, ilmi, sosyal olarak muazzam oranlarda zenginleşip, güçlenmelerini ve imparatorluğun kurucusu – asli unsuru ve sahibi olan Türklerin

başına belâ olmalarını sağlamışlardır? Şayet Osmanlılar o kadar hoş görülü idiyeler, Müslüman Türklere neden *“hoşgörülü”* davranmamışlar, hatta Kuran’da yer almayan - uydurma dini yasak ve cezalarla (para, dayak, sokak sokak dolaştırıp - teşhir cezaları) Türkleri neden baskı altına alıp, ezmişlerdir? **Bakara Sûresi – Âyet 191; “Fitne çıkarmak ve baskı yapmak, adam öldürmekten daha kötüdür.” Bakara Sûresi - Âyet 256; “Dinde zorlama yoktur”. İsrâ Sûresi – Âyet 53; “Kullarıma söyle, en güzel sözü söylesinler, puta tapanlara dahi sert davranmasınlar.” Nahl Sûresi – Âyet 125; Hikmetle ve güzel öğütle Rabbinin yoluna çağır, ve onlarla en güzel biçimde mücadele et.” Nahl Sûresi – Âyet 116; “Dillerinizin yalan yere nitelendirmesinden ötürü “şu helâldir, şu haramdır” demeyin, sonra Allah’a karşı yalan uydurmuş olursunuz. Allah’a karşı yalan uyduranlar ise iflah olmazlar.”** (Bu konuda pek çok tarihi kaynak vardır (bazılarına ulaşım çok zordur), makalemi uzatmamak adına ben örnek olarak nispetten daha kolay ulaşabilecek iki kaynak vermek istiyorum; Şerafettin Turan, *Türk Kültür Tarihi*, Bilgi Yayınevi, Ankara 2002, s. 100 – 101, 166 – 167. O. Özel – M. Öz, *Söğüt’ten İstanbul’a, “Gyula Kaldy Nagy, Osmanlı İmparatorluğu’nun İlk Yüzyıllarında Kutsal Savaş (Cihat), s.404”*, İmge Kitabevi, Ankara, 2000.

- **Mülk Sûresi – Âyet 9; “Ey peygamber, kafirlerle ve iki yüzlülerle uğraş, onlara karşı katı ve sert davran.”** (Tahrim Sûresi – Âyet 9’da aynı emir tekrar edilmiştir.)
- **Saf Sûresi – Âyet 14; özetle “Ey inananlar, Allah’ın yardımcıları olun.” Furkan Sûresi – Âyet 52; “Kafirlere boyun eğme ve bu Kuran ile onlara karşı büyük cihat et.”** (Cihat her zaman fiili savaşla, hançerle kılıç – kalkanla, toplar ve tüfeklerle yapılmaz (şayet durum onu gerektiriyorsa, yani bir millet için **nefsi müdafaa** söz konusu ise (Kurtuluş Savaşı Sürecinde olduğu gibi), tabi ki fiili savaş da yapılabilir) **ancak bu Âyette kast edilen “CİHAT” dini ve ilmi cihattır; bir Müslüman, inancında samimi ise, Kuran Âyetlerini tüm insanlığa tanıtmak, açıklamak ve Yüce Allah’ın en doğru sözlerle, Kuran’dan önceki “insanları adatmak üzere uydurulmuş yalan – yanlış ve hurafeleri düzelttiğini, Allah’ın razı olduğu tek din olan İslâm’ı artık tamamladığını ve insanları son bir kez daha uyardığını” tüm insanlık âlemine bildirmek zorundadır.** Çağının en güçlü ve en büyük Müslüman Devleti olarak tarihe geçen Osmanlı İmparatorluğu, Yüce Allah’ın bu emirlerini maalesef ki yerine getirmemiştir! Ayrıca Cumhuriyet döneminin 1938 – 2018 arası 80 yıllık zaman diliminde de Yüce Allah’ın bu emirlerine riayet edildiği söylenemez! Hatta her iki dönemde de tam tersi yapılarak **“Kuran Âyetlerinin Anlamı**

ve Hayati Önemi” Türk Milletinden ve dünya milletlerinden gizlenmiştir! Oysaki Yüce Allah bakın ne diyor; **Muhammed Sûresi – Âyet 7; “Ey inananlar, eğer siz Allah’ın dinine yardım ederseniz, Allah da size yardım eder.”**)

- Nisa Sûresi – Âyet 14; **“Doğrusu iki yüzlüler, cehennem ateşinin en aşağı tabakasındadırlar. Onlar için hiçbir yardımcı bulamazsın.”**
- Lokman Sûresi – Âyet 18; **“İnsanlara kibirlenerek, yüzünü insanlardan öteye çevirme, ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Zira Allah, kendini beğenip, övünen kimseyi sevmez.”** Nisa Sûresi – Âyet 36; **“Allah, kibirli, böbürlenmiş insanları sevmez.”** Nahl Sûresi – Âyet 23; **“Allah, büyüklük taslayanları sevmez.”** Kasas Sûresi – Âyet 77; **“Allah, bozguncuları sevmez.”**

Görüldüğü üzere İslâm Dini, dünyada **“barışı – huzuru - güzellikleri – doğruluğu – adaleti, merhameti, insanlar arasında iyi geçinmeyi – paylaşımı - akli ve ilmi”** öngörmektedir; o halde Büyük Atatürk’ün de önemle dikkat çektiği gibi güzel olan her şey, akla –mantığa – ilme ve insanlık yararına olan her şey, İslâm’ a da uygundur ve İslâm’ın şemsiye altına girer...

Kötü – istenmeyen – zarar veren – fitne – bozgun – savaş sınıfına giren her şey de İslâm dışıdır ve **“kötü niyetli – bencil – hırslı – zalim ve zorba insanlar eliyle”** üretilmektedir; bu noktada Kuran’ın da belirttiği gibi kötülükler, kazalar, savaşlar, zulümler ve belâlar, **“kader”** kelimesi ile açıklanamaz! Çünkü Yüce Allah diyor ki **“Ben size akıl verdim – vicdan verdim, göz – kulak – dil verdim; gerçeğe, güzele ve faydalı şeylere ulaşmak için yol gösterdim,** bu aydınlık yolu takip etmeyip, kendi bildiği yolda - inkâr ve kötülük yolunda gidenleri, kendi seçimlerinde dolayı kötülükler bulacaktır. **Nisa Sûresi – Âyet 40; “Allah, zerre kadar haksızlık etmez, bir insanın zerre miktarı iyiliği olsa, onu kat kat yapar ve kendi katından da o insana büyük bir mükafat verir.”** Nisa Sûresi – Âyet 79; (özetle) **“Sana gelen her iyilik Allah’tandır; sana gelen her kötülük de kendi günahının yüzündendir.”** Oysa ki Türkiye’de halk arasında bazı kişiler, bilerek – ya da bilmeyerek Allah’a iftira atarak **“Hayır da (yani iyilik – güzellik vs...) de – şerde (kötülükler, kazalar ve belâlar vs...) da Allah’tandır”** diyerek, Kuran’a göre Allah’a yalan uydurup, ne büyük günaha girmektedirler! Burada bir kez daha altını çiziyoruz, Yüce Allah diyor ki **“Ben size yıllarca peygamberler yolladım, mesajlarımı, uyarılarımı ve emirlerimi tebliğ ettim, sizlere mutluluk, huzur ve refah getirecek olan faydalı - dosdoğru gösterdim; aklınızı kullanın – düşünün – doğru ve faydalı işler yapın, iimi hayatınıza rehber edinin dedim; Bana**

inanın ve Benim gösterdiğim yoldan gidin dedim; Beni dinleyenler ve emirlerimi uygulayanlar kazanmıştır, uygulamayanlar ise kaybetmiştir.”

Kişilerin değil, hukukun ve yasaların üstün olduğu, her bir vatandaşa – hayvana ve doğaya değer verilen, gelişmiş, çağdaş, medeni batılı ülkelere bir bakın, (bilerek – bilmeyerek) Yüce Allah'ın “*uyarı ve emirlerine harfiyen uydukları*” görülmektedir. Söz konusu bu ülkelerin vatandaşları huzur ve güven içinde, karnı tok, sırtı pek, “*yarın ne olacağız endişesi olmadan; düşüncesini özgürce açıkladı diye tutuklanma - işten atılma korkusu olmadan*” özgür ve mutlu, yani insanca yaşamaktadırlar. Aynı şeyleri sözde Müslüman ülkeler için söylemek mümkün müdür? Tabi ki değildir. **O halde Türkler de dahil olmak üzere, genel olarak dünya Müslümanlarının Kuran'ın tebliğ ettiği “GERÇEK İSLÂM'İ” bilmediklerini ve hayatlarına uygulayamadıkları rahatça ifade edebilir miyiz? Tabi ki edebiliriz.**

Hatta daha da kötüsü, daha da vahimi ve kabul edilemez olanı ise şudur, yüzyıllardır emperyalist batılılar, İslam'ın nasıl yaşanacağını Müslümanlara resmen dikte etmektedirler! Şöyle ki “*rahibe modeli sıkma baş bağlama – türban – tesettür dayatması (oysaki Kuran'da kadınlar başını örtecekler, çarşaflara dolanacaklar – öcü gibi örtünecekler hükmü kesinlikle yoktur) sakal - sarık – cüppe gibi çağ dışı kıyafetler - körü körüne aç kalınan oruçlar – ruhsuz ve anlamsız – göstermelik Maun namazları, aynı zamanda binlerce insanın hücum ettiği - insanların birbirini ezdiği haçlar*”, hep batılıların eliyle dayatılanlardır... Ne kadar trajiktir ki genel olarak dünya Müslümanları, dinleri hususunda söz konusu Hıristiyan emperyalist batılıları (Allah'ın ifadesiyle kafirleri) dinlemekte ve onlara itaat etmekte, ancak bu dinin sahibi – Tek ve Yüce Allah'ı ise dinlememektedirler! Neticede vuku bulan korkunç yaşam şartları ortadır; pek çok Müslüman orta çağın zifir karanlığında yaşamaktadır; şöyle ki cehalet - açlık – yoksulluk, hastalıklar, kanlı iç savaşlar, çocuk ve hayvan tecavüzleri, insanlık dışı vahim durumlar vs... apaçık ortadır... **İnsanı, insan olmaktan utandıran - sözün bittiği yer de işte burasıdır.**